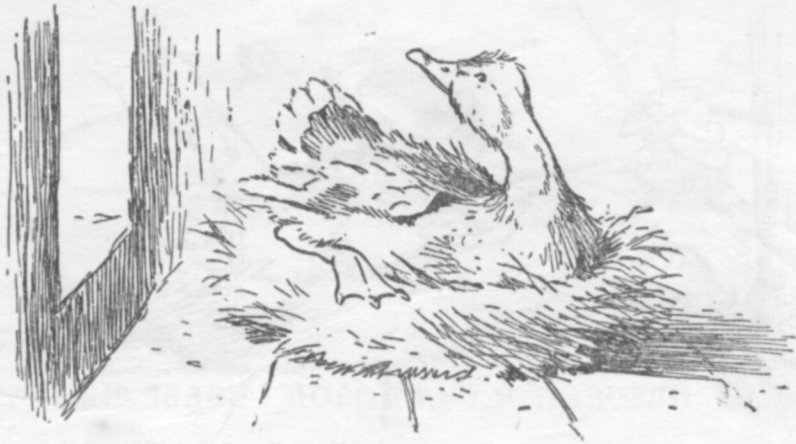

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

*Про хитрих щурів і про дружбу вели-
ку, про рака, що жив у старім черевіку,
про бурю страшну і про хатку добра-
чу, про кашу смачну і про юшку гарячу.*

Тихо Качка сиділа в гніздечку, гріла тілом своїм яєчка.
Прилетіла до неї муха (звали муху ту Набридуха).

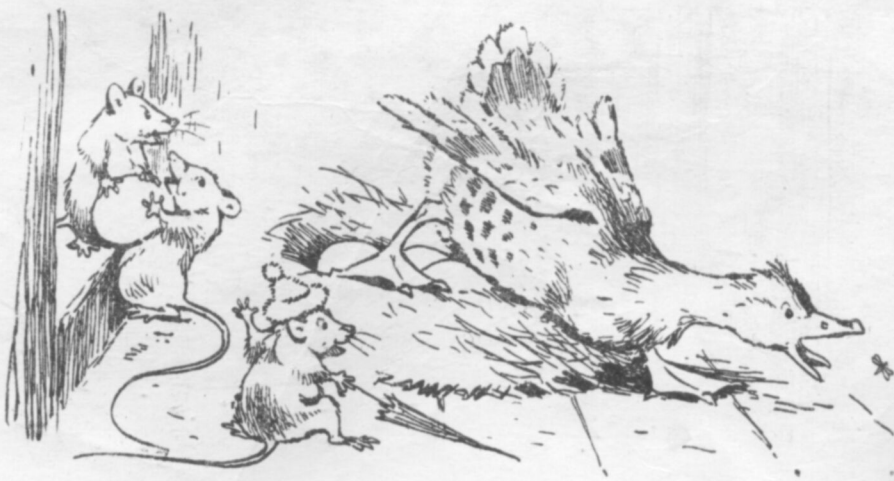

Задзижчала вона сердито, захотілось їй Качку вкусити.

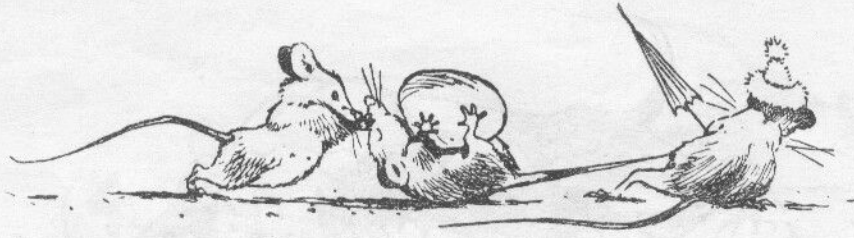

А в цю мить розбишаки-щури повилазили тихо з нори. Крутять вони хвостами, клацають гострими зубами. Найстарший щур у хутряній шапці та ще й парасольку тримає в лапці.

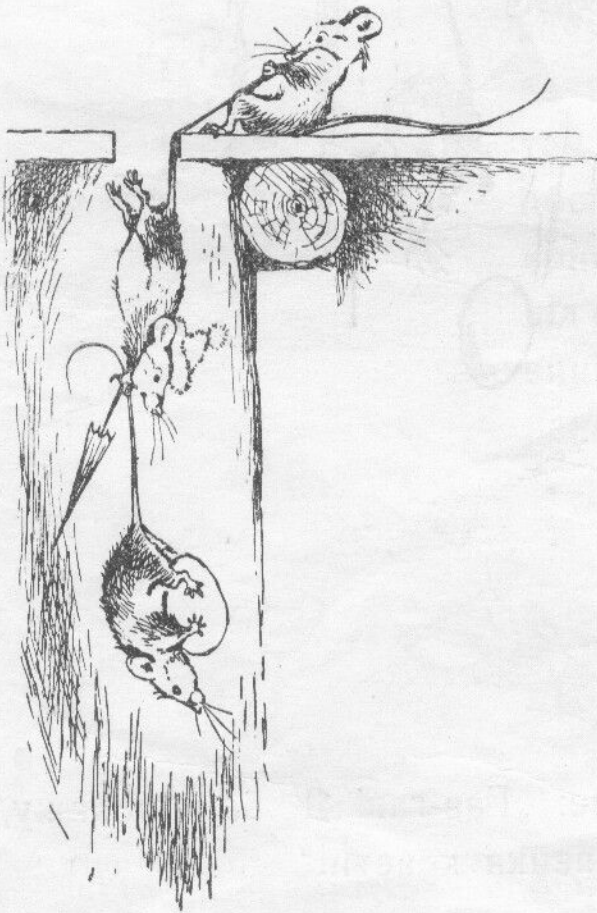

Піднялася Качка, щоб схопити муху, а щури до гнізда щодуху. Ухопили яечко щури.

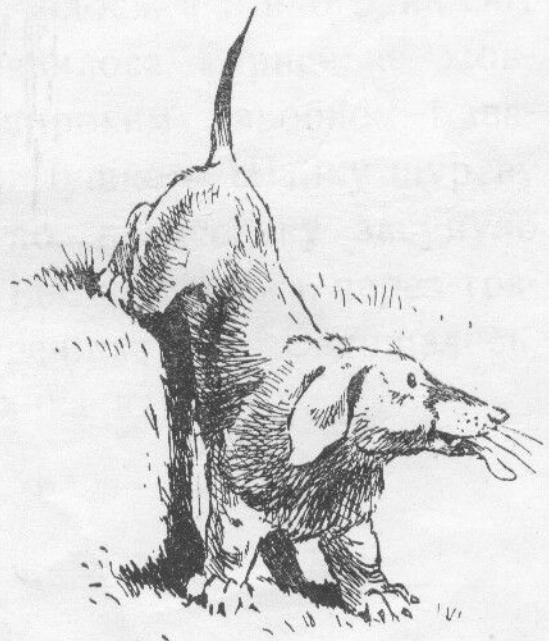

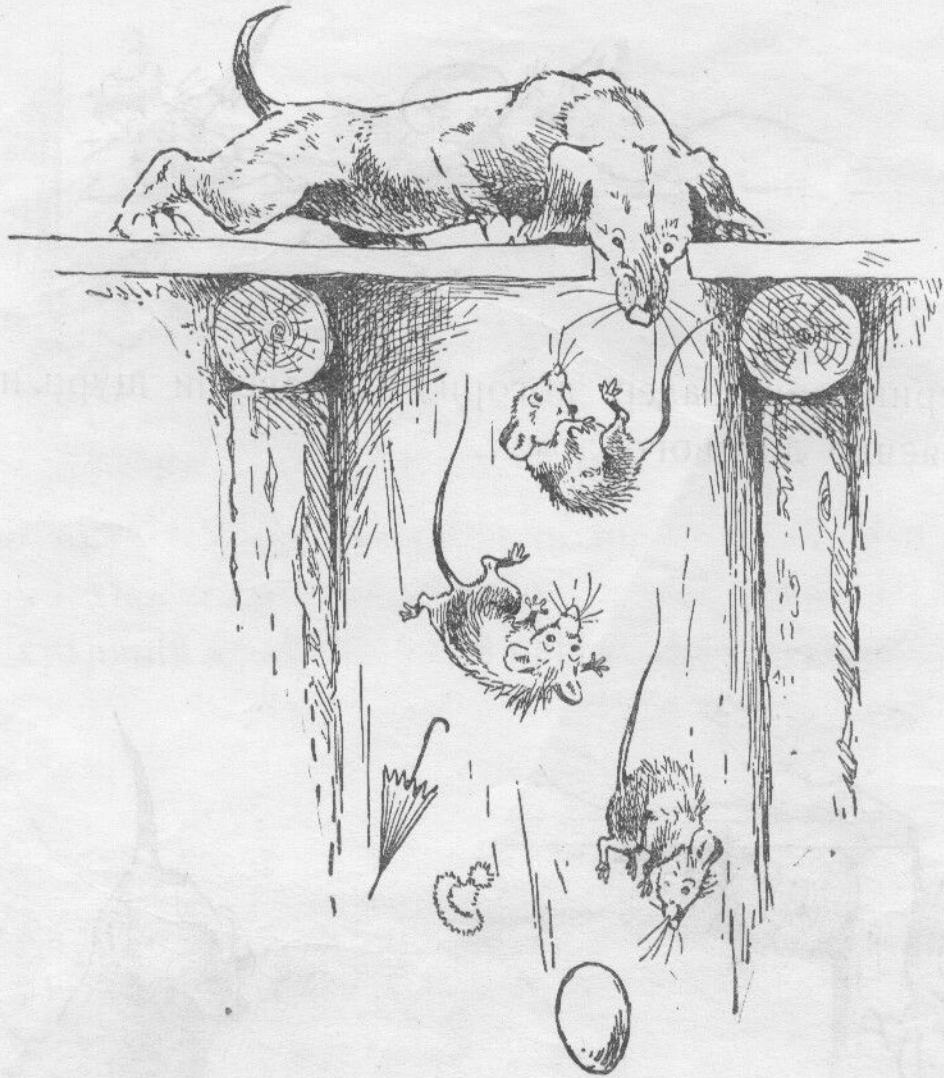
Щурик лапки задер догори,— й повезли щури на ньому качине яєчко до свого дому.

0;

Собачка Дружок
недалеко гуляв.

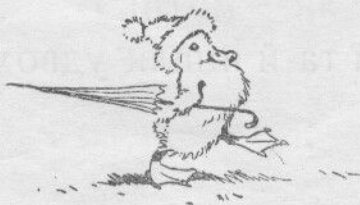

Побачив щурів та як гавкне: „Гав-гав! Я вам покажу, розбишаки зубасті, як у Качки яечка красти!“

Кинулися щури навтьоки, ша-
рахнулися в усі боки. Найстарший,
тікаючи, вивихнув лапку і загубив
парасольку й шапку. Упало качине
яечко, розбилося, а з нього на світ
каченя появилось. Гарненьке, жов-
теньке, з широким дзьобком, і зва-
лось воно Пушком. Шапку щуреву
воно одягло, парасольку засунуло
під крило. Іде, гойдається, через тра-
вичку перечіпається. Запишалось,
неначе велика качка.

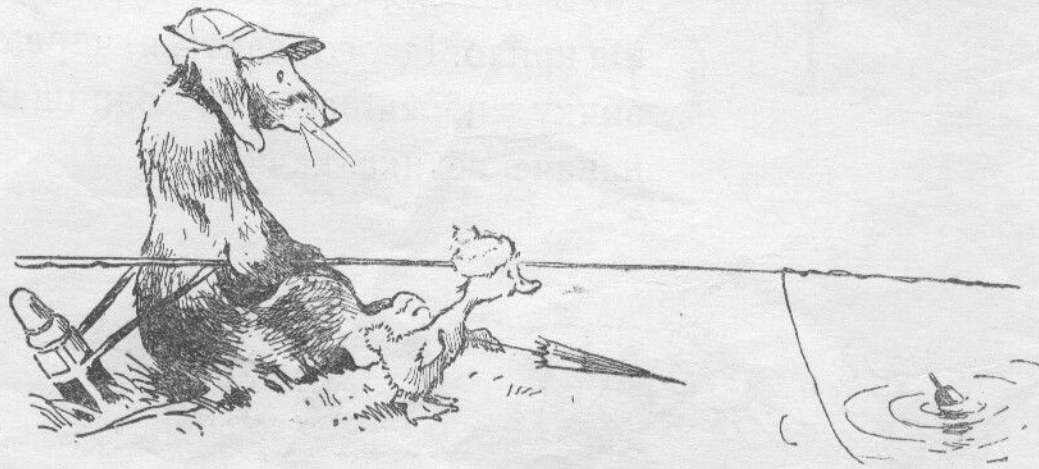

Тут побачив його собачка. „Ти хто?“ питає. „Я Пушок!
А ти хто будеш?“ — „А я — Дружок“.

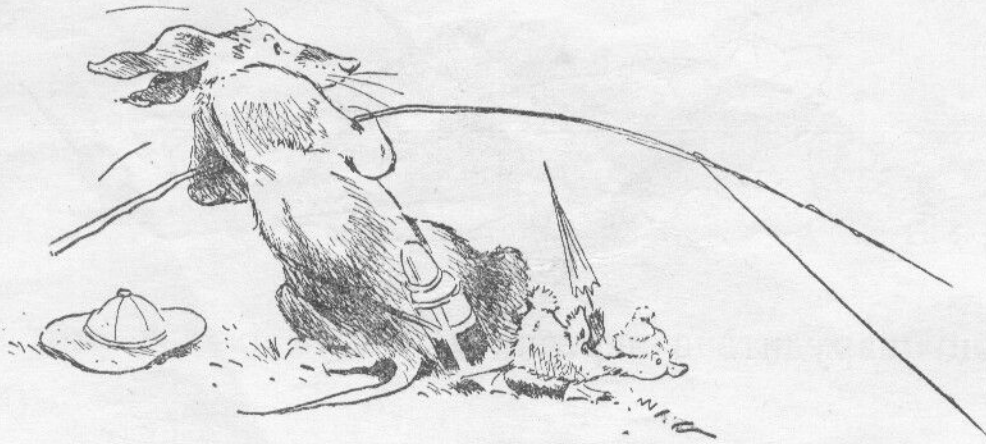

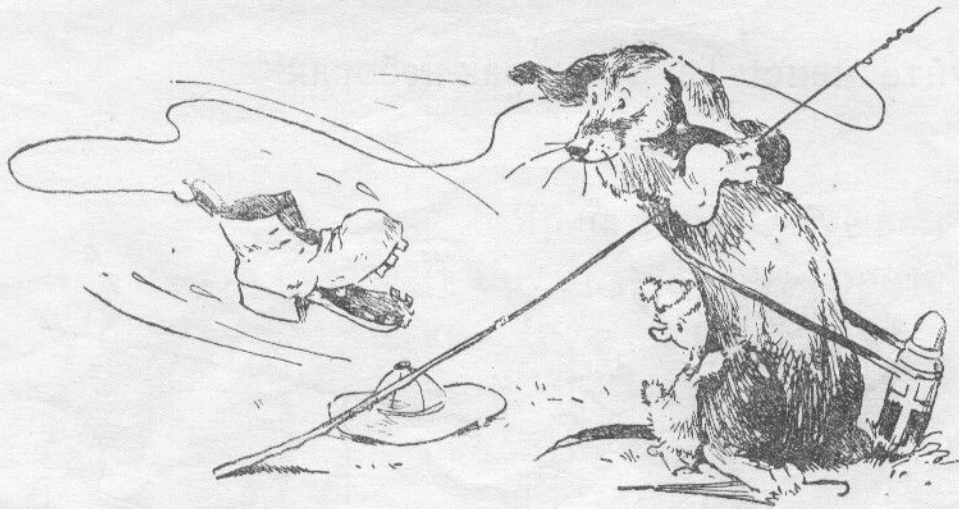
Подружили Дружок і Пушок невеличкий та й пішли удвох
рибку ловити до річки.

Вудку у воду закинув Дружок, дивиться пильно на по-
плавок.

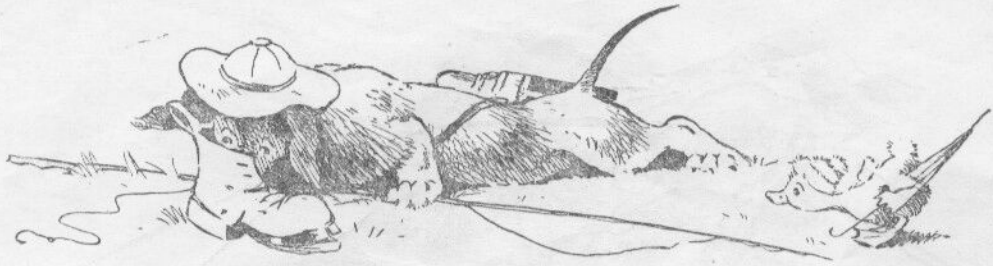

Раптом — як скочить! За вудлице — смик!

І витяг із річки старий черевик.

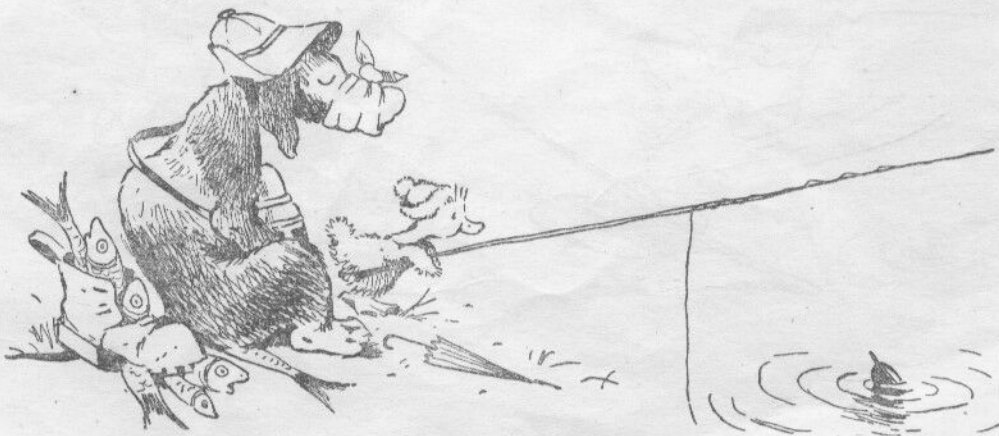

„А що шарудить в черевикові так?“

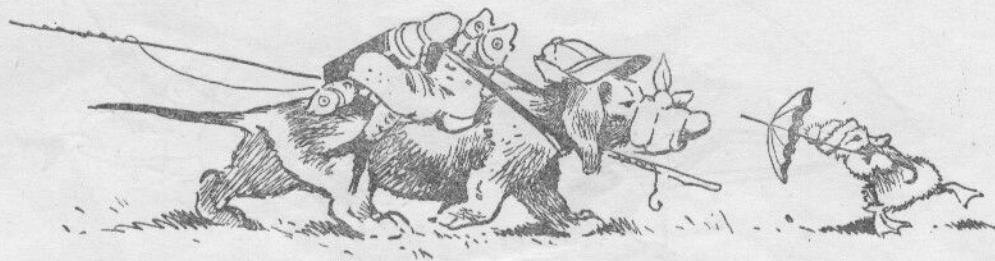

„Рятуйте мене! Та це ж рак-неборак!“

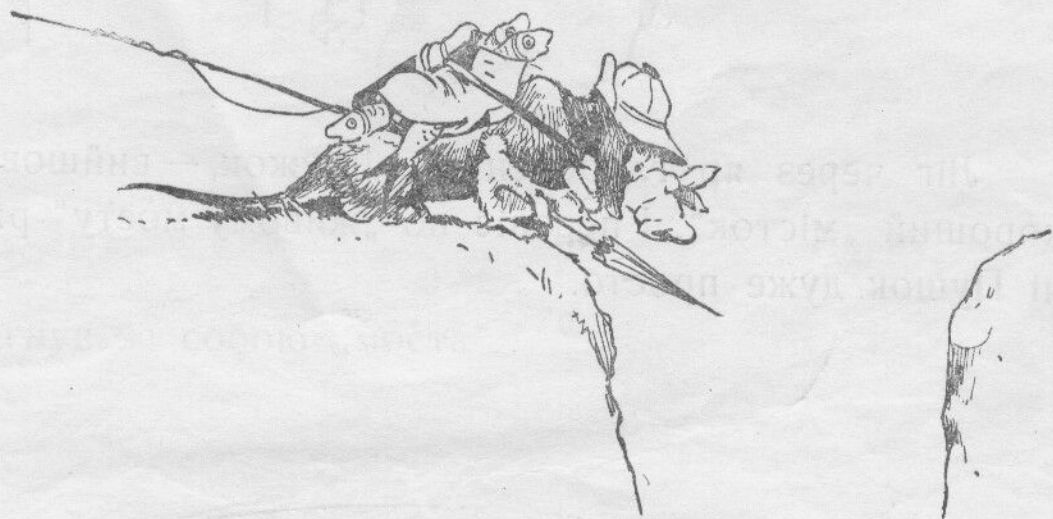

Далі вже рибку маленьку й велику вудив Пушок і склав у черевіку.

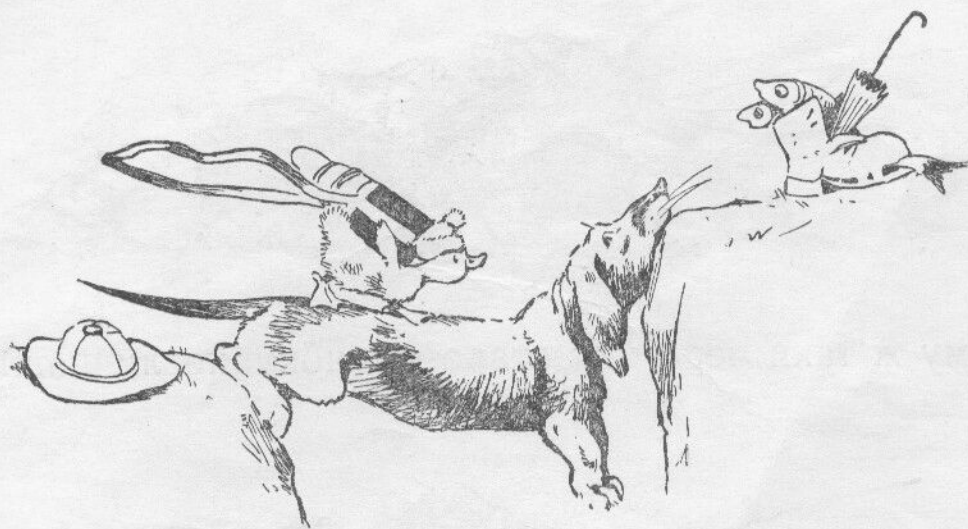

В тому ж таки черевіку старому рибку несли наші друзі додому...

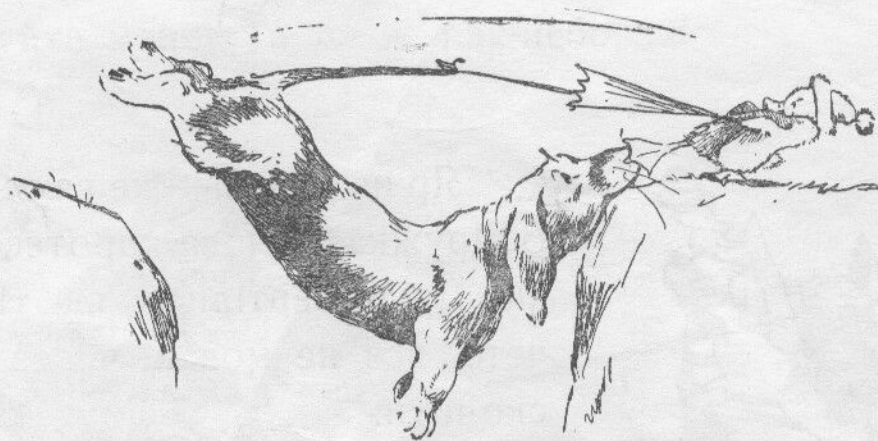

Яр на дорозі — це вам не смішки!
В Дружка і Пушка коротесенькі ніж-
ки. Друзі вертілися, як тільки хо-
чете, все не могли через яр пере-
скочити.

Та розв'язати задачу важку
якось-таки пощастило Пушку.

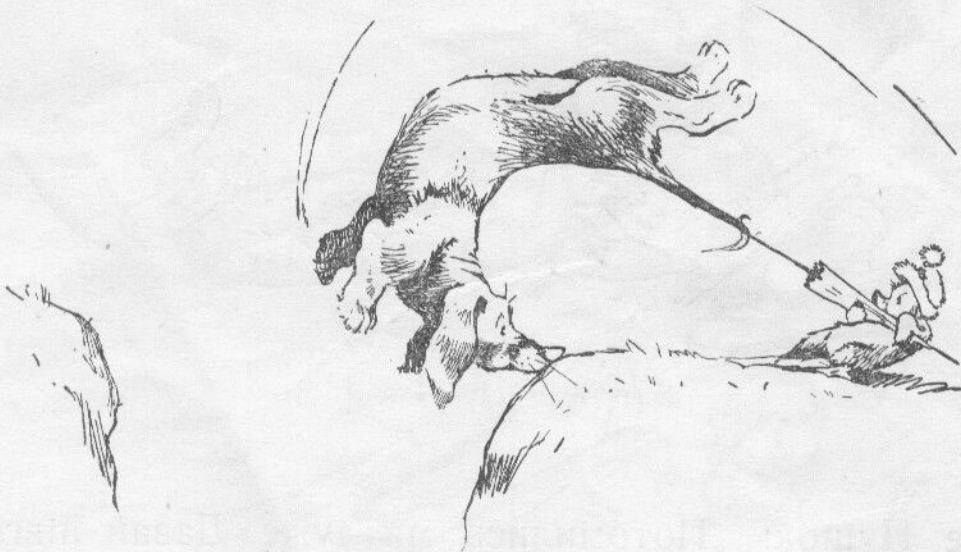

Ліг через яр глибочєнний Дружок, — вийшов із нього хорошиї „місток“. І перєніс по „живому мосту“ рибку і рєчі Пушок дуже просто.

Потім Дружка зачєпив за хвоста

і потягнув за собою „моста“.

Глянув Дружок у бездонний яр, ки-
нуло бідного зразу ж у жар:
„Ой, яка глибина! Яка прірва страш-
на!“

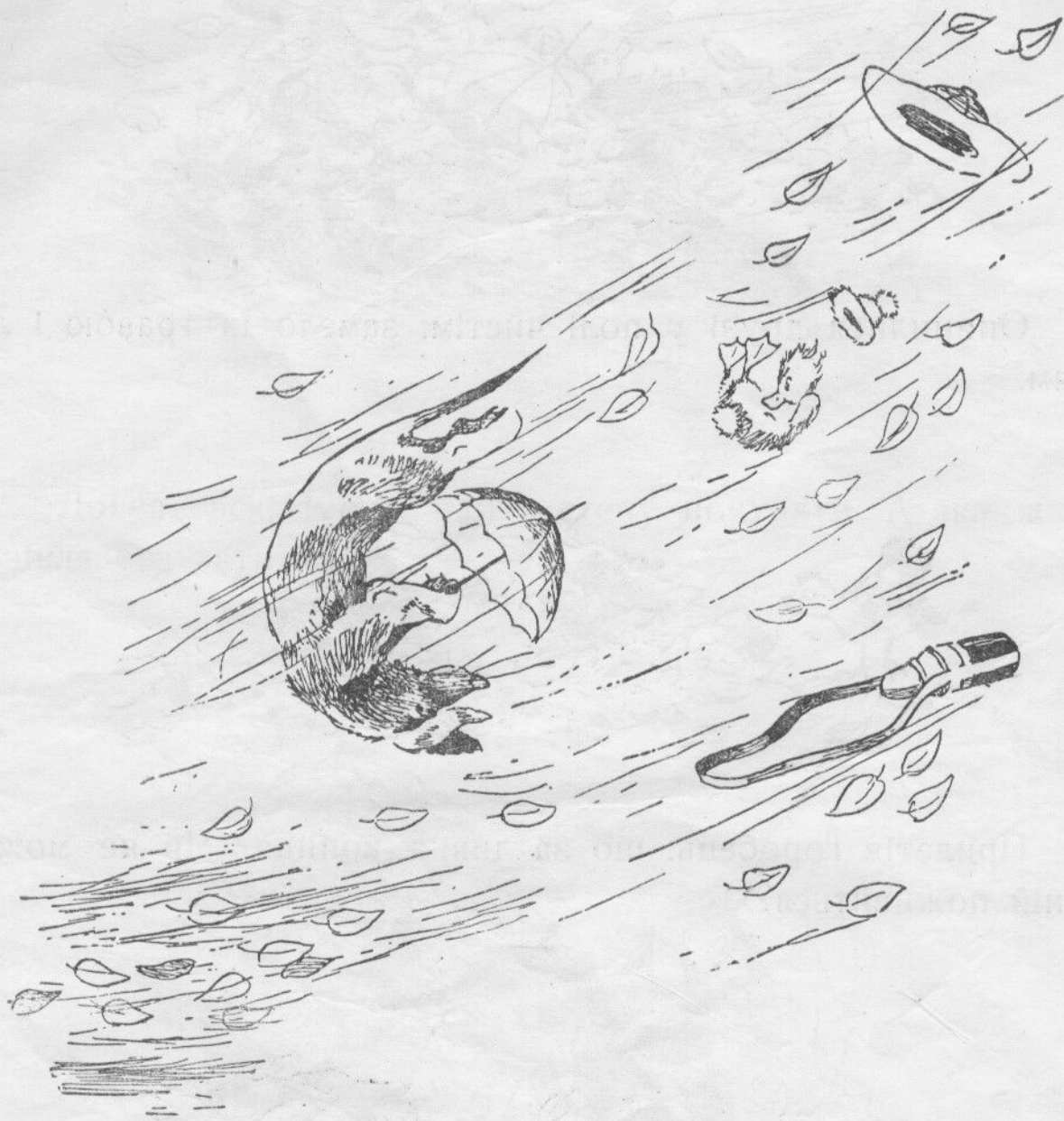

Каже Пушок: „Потомились ми дуже. Давай півгодинки спочинемо, друже!“ Ліг Дружок, на травичці качається та з маленьким Пушком забавляється...

Раптом грім заgrimів, аж земля затряслася, шура-буря велика знялася.

Мов якась велетенська рука підхопила Дружка і Пушка та шпурнула їх з шумом і свистом — полетіли вони за листом. Закрутився Пушок, як пір'їнка легка, розчепірівши крильця, Дружкові гука: „Не лякайся, не бійся, брате, ти у мене учися літати“.

Опинилися друзі у полі чистім, замело їх травною і листям.

Прилетів горобець: що за дивна копиця? Чи не можна у ній поживиться?

Але бачите, як поживився: з переляку на хвіст повалився!

„Доведеться, Пушок, нам в степу ночувати. А яка ж то
ночівля без хати?“

Збудували рибалки хатинку добрячу, з риби юшку зва-
рили гарячу.

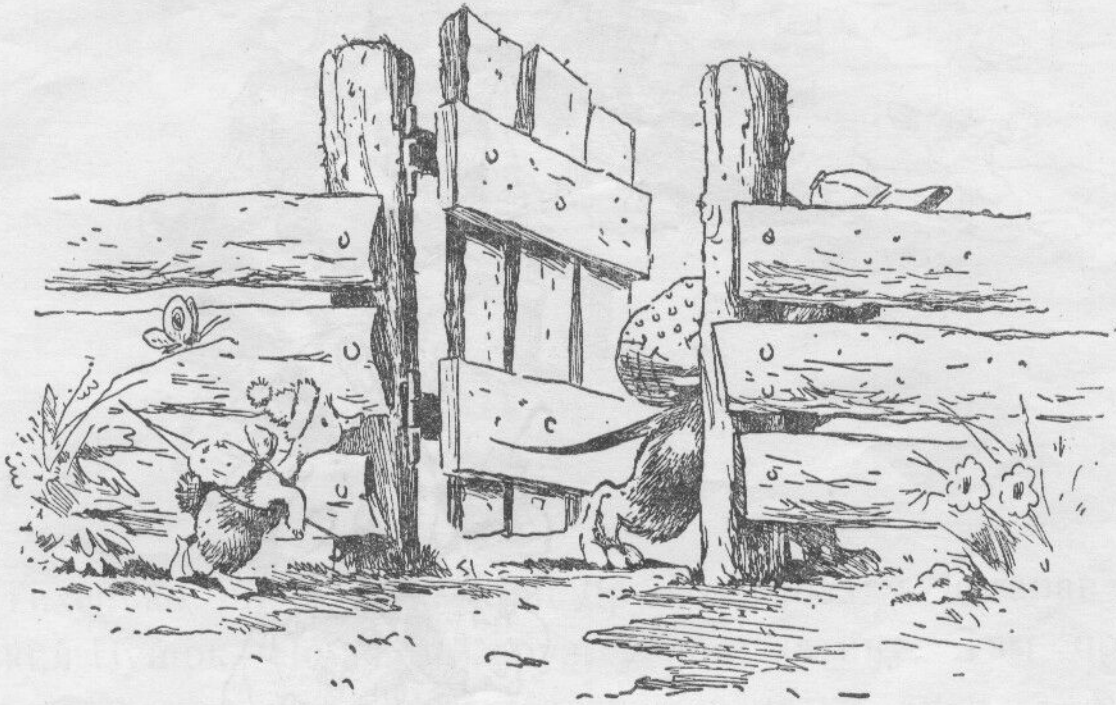
Для Пушка Дружок зварив каші трошки. Щоб малий не обпікся, годував його з ложки.

Постелилися друзі в хатині, спать лягли о дев'ятій годині.

Ночувалося їм непогано, та прокинулись друзі рано. Повставали, зробили зарядку, добре вмились, замкнули хатку.

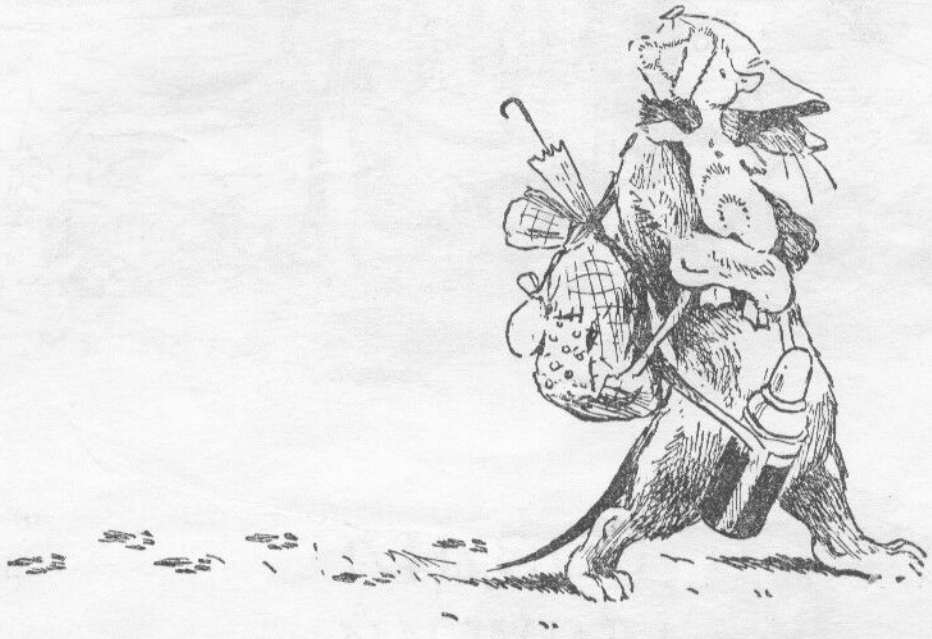
Дуже жаль було хатку хорошу лишати, але треба в дорогу рушати.

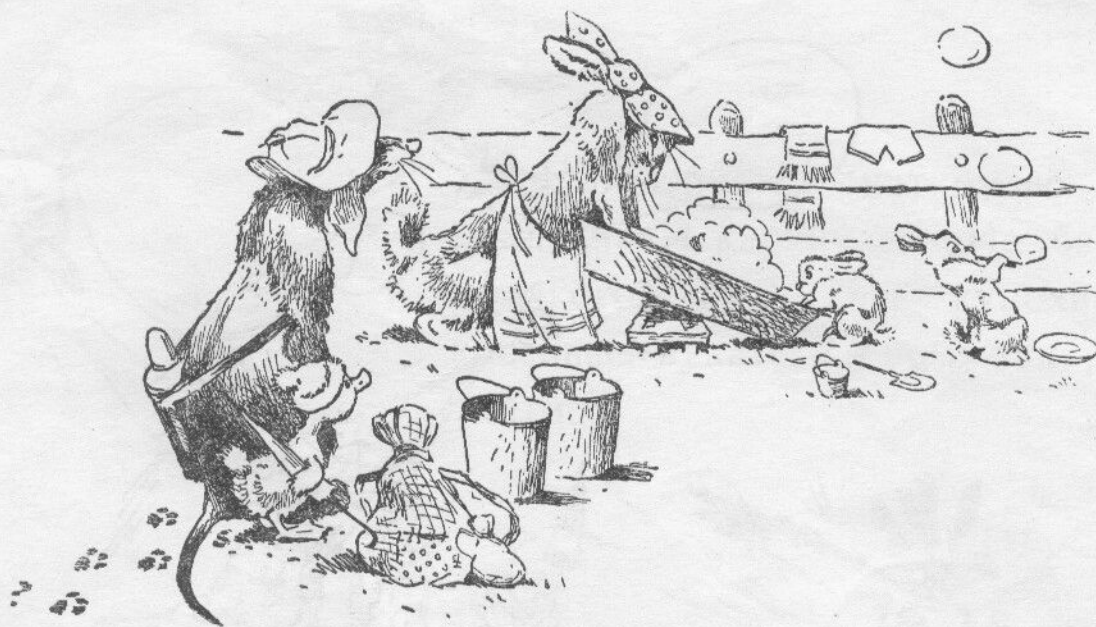

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

*Про те, як зайчатко у небі літало, як
в чоботі качка-гордячка застряла, як
трахнув Пушок комара по носі, та так,
що комар той стогне ще й досі.*

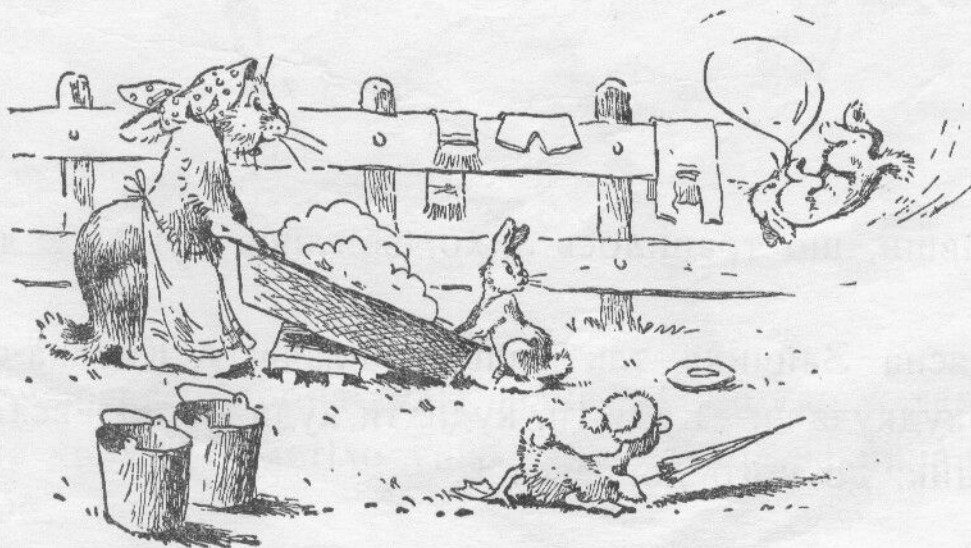

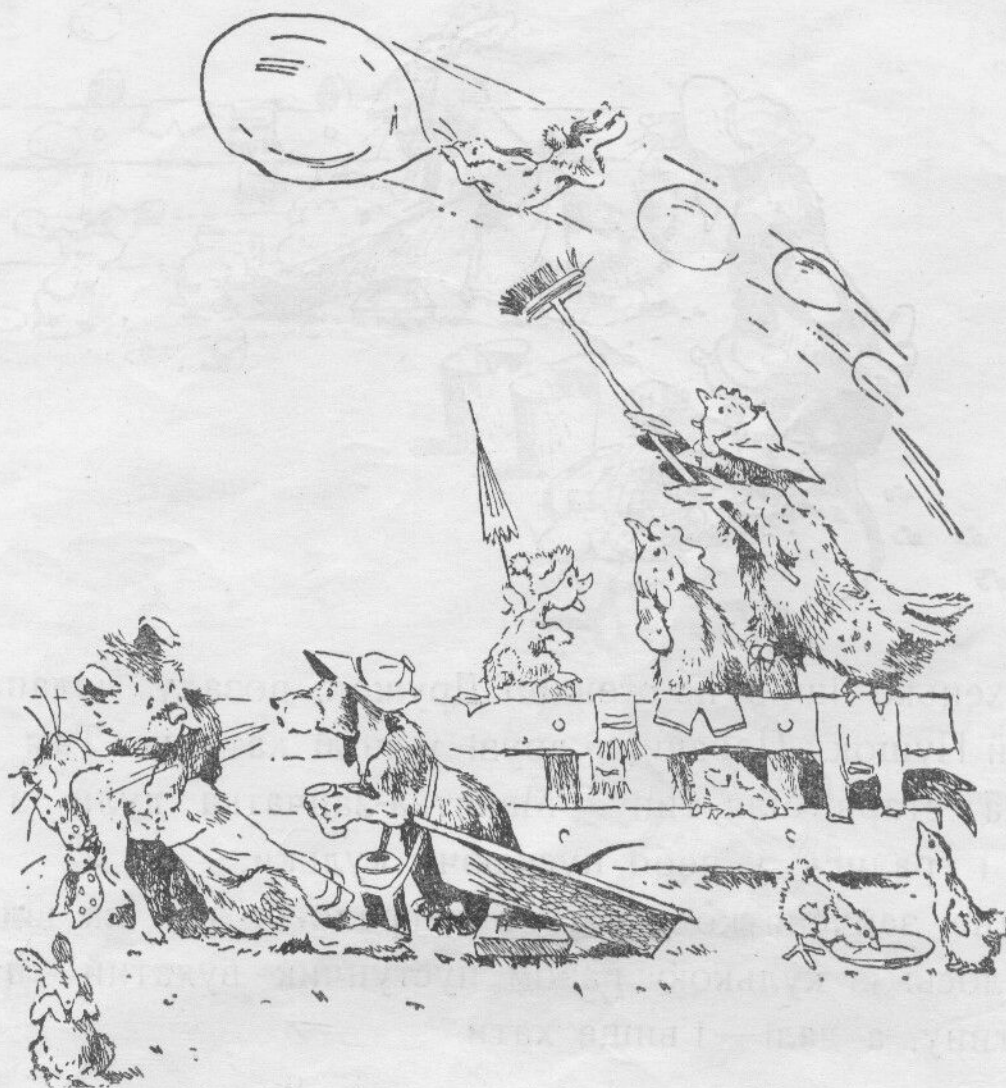

Тихенько ішов по стежині Дружок, позаду чалапав маленький Пушок. Побачили друзі у полі хатину. Там прала Зайчиха стара біля тину. Малятка-зайчатка дули з мила бульки і грались, у небо пускаючи кульки.

Одне зайченятко до того загралось, що аж від землі відірвалось: із кулькою разом пустунчик вухатий підлетів вище тину, а далі—і вище хати.

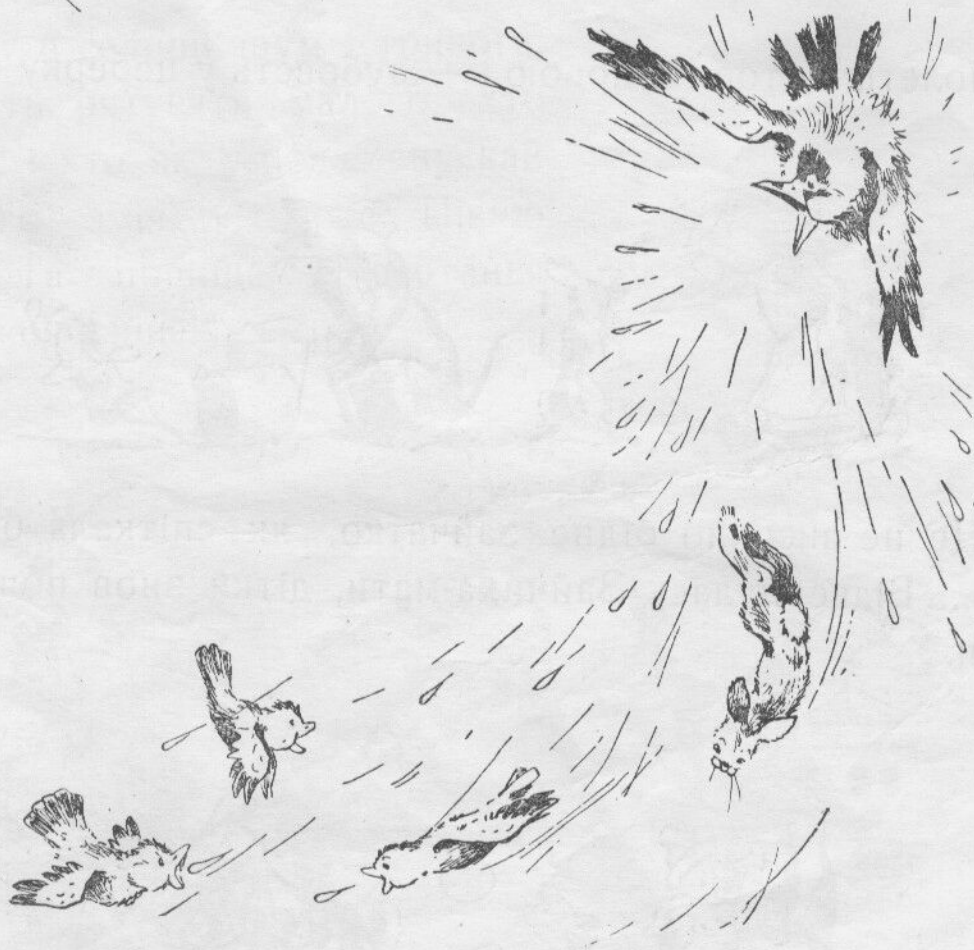
Узрівши, що трапилось лихо, збіглись сусіди у двір до Зайчихи.

Нещасна Зайчиха так жалібно плаче! А Квочка-сусідка кричить-кудкудаче: „Куди ти, куди ти, куди ти подався?! Бач, халамидник, до чого догрався“!

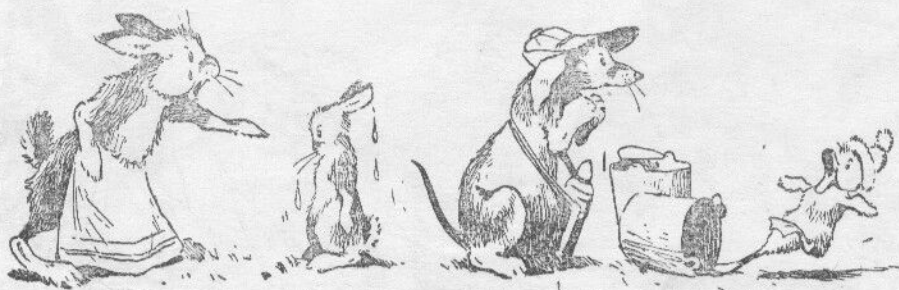
На зайчатко наткнулась Ворона сива і каркнула: „Не бачила я такого дива! Таке куцохвосте, косеньке, вухате, а й йому закортіло літати!“

Проклювала Ворона кулю велику. Ой, було ж там у небі плачу та крику! Полетіло униз зайченятко, закричало: „Ой, мамо! Ой, татку!“

Полетіло сторч головою і — шубовсть у цеберку з водою.

Ще не висохло бідне зайчатко, як спіткала біда каченятко... Відвернулась Зайчиха-мати, дітки знов почали пускувати.

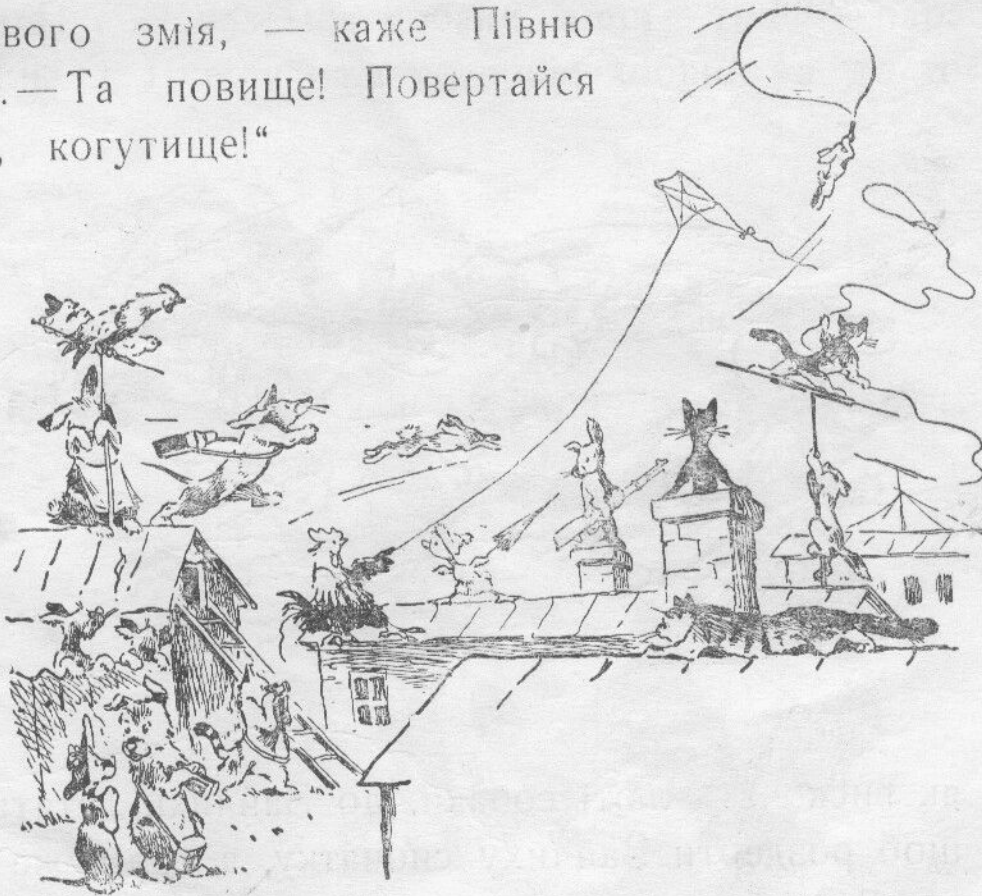

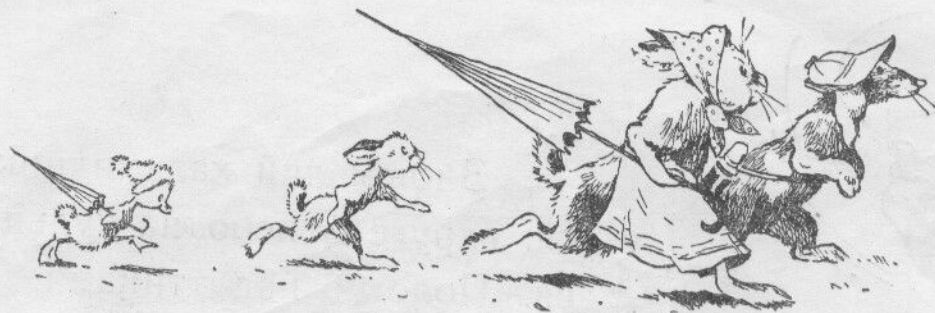
Знов малий халамидник догрався: вдруге в небо на кульці піднявся. Полетів над тинами, дахами, тільки блиснув у небі вухами.

Знову в селищі шум і тривога. Всі спішать рятувати малого, хто чим може і хто як уміє. „Запускай паперового змія, — каже Півню Пушок. — Та повище! Повертайся хутчій, когутище!“

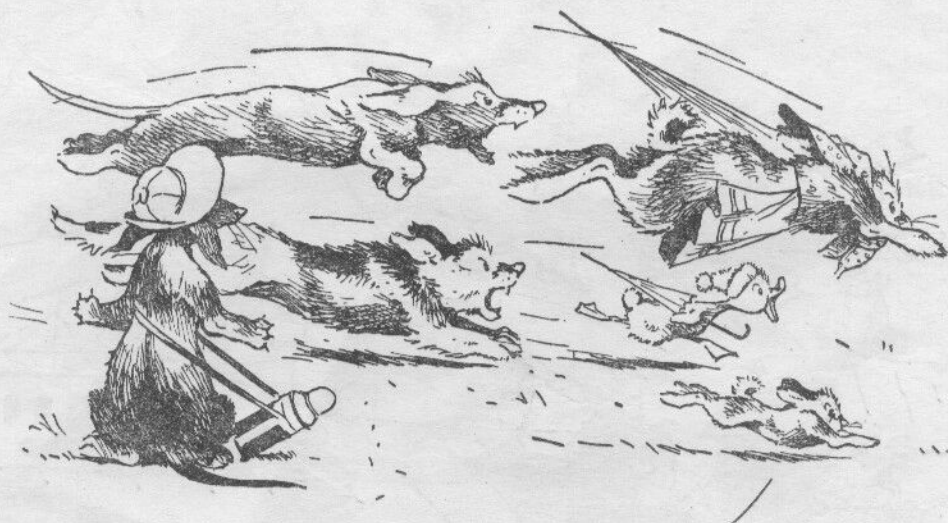

Плаче гірко Зайчиха-мати: не дістали й петлею зайчати...

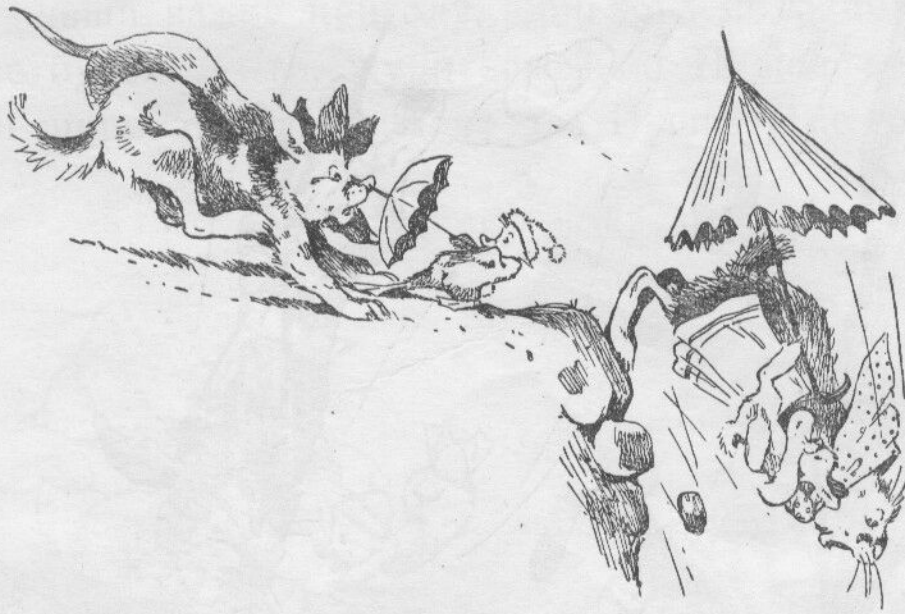

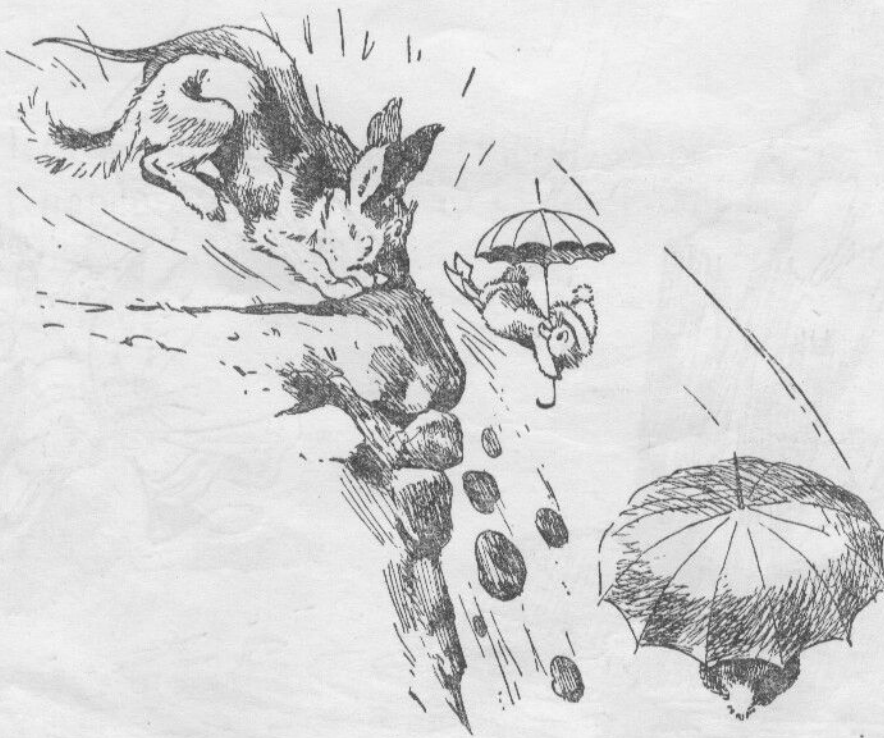
Втішив яось Дружок Зайчиху: „Ти слізьми не зарадиш лиху. Треба бігти шукати малого, бо лишиться лиш хвостик від нього!“ Бігли стежкою, мохом, травою, що не чули вже й ніг під собою...

Тут як вискочать люті собаки, до Зайчихи летять розбишаки, щоб роздерти Зайчиху спочатку, а тоді уже з'їсти й зайчатко. Доганяють, хапають за п'яти. А тут — прірва... Куди тікати?

На Пушка налетіли собаки, а він — тиць! — парасольку в мордяки. О, Пушок наш товариш добрий та до того ще й

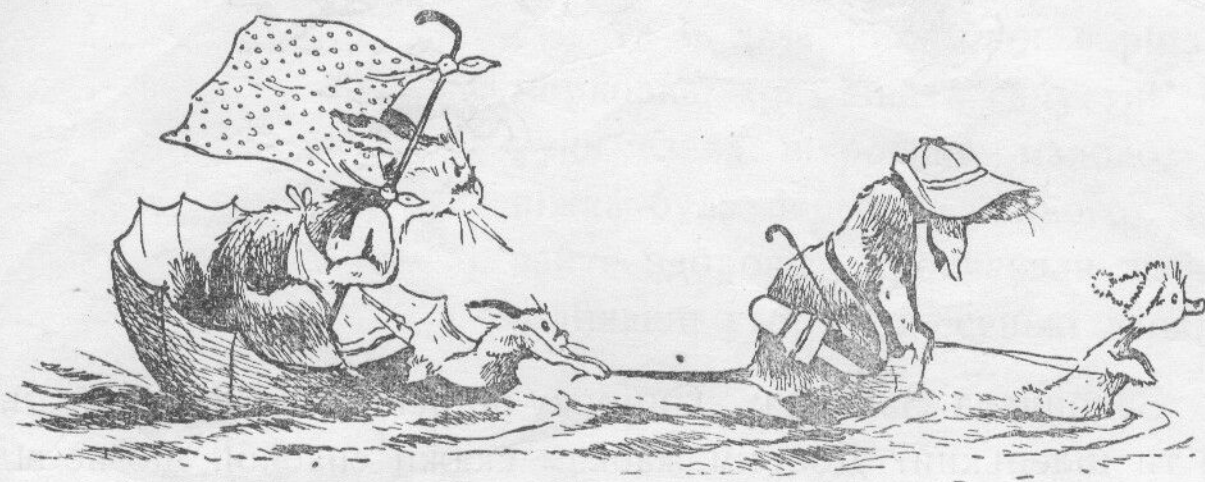
дуже хоробрий. Він хоча й невеличка птиця, та ніяких собак не боїться!

Переживши важку пригоду, вірні друзі потрапили в воду.

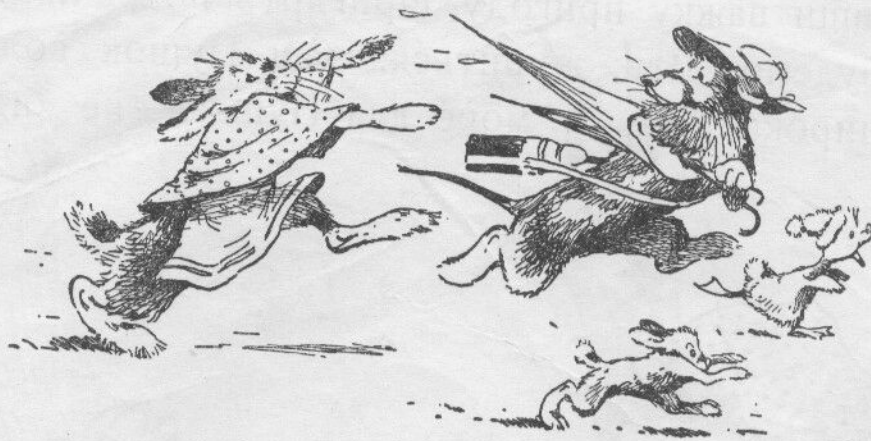
Та не будемо, діти, журиться: наш Пушок водоплавна птиця. Ні широка ріка, ні море для Пушка — не біда й не горе.

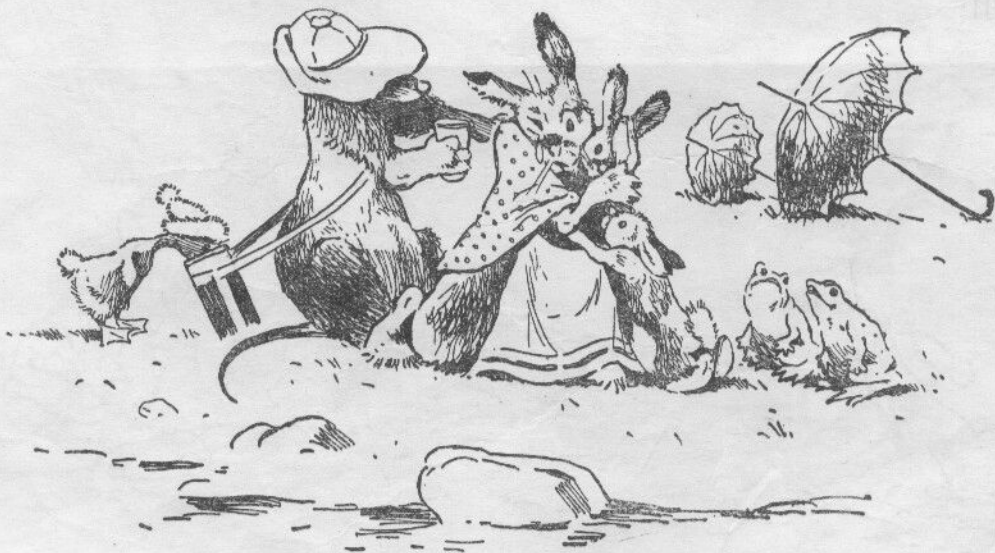
Честь і шана малому герою! Довго друзів він тяг за собою і нарешті добрався до суші. Глядь на сушу — стирчать чийсь уші.

Закричала Зайчиха: „Синочку рідненький! Чи живий ти? Чи ти ціленький? Добрим жабкам скажи спасибі, що не віддали тебе хижій рибі, що витягли тебе на сушу, врятували бідну твою душу!“

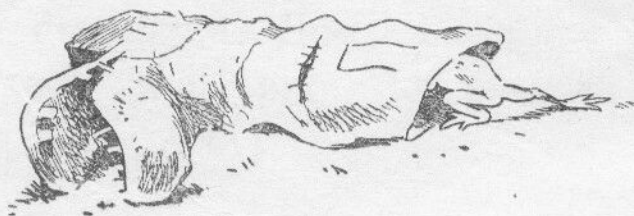
Сказала Зайчиха спасибі Пуш-
кові. Сказала Зайчиха спасибі й
Дружкові. „Заходьте, — просила, —
у гості до мене. Я маю капусту
і сіно зелене. Хоч звірі ми й про-
сті, та в хаті не пусто: є ріпа й
морковка, крім сіна й капусти!“ На
руки взяла вітрогона малого, бо
ніжка була перебита у нього. „Бу-
вайте здорові!“ проквакали жабки,
піднявши угору тонесенькі лапки.

Жила дика Качка на березі тому. Вона не давала спокою нікому. Коли із Зайчихою друзі прощались, до жабки одної та Качка підкралась. „Оце поласую,—гадала,—на славу“.

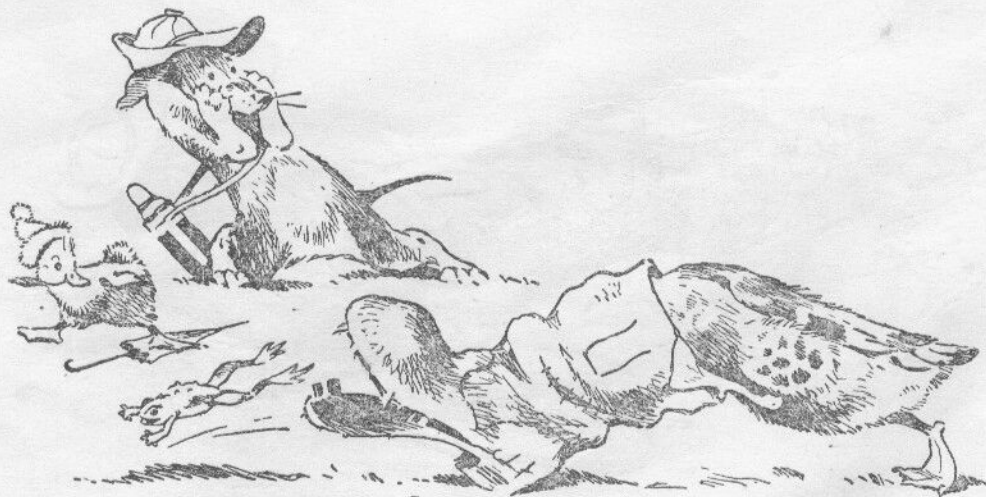
Та жабка прожогом стрибнула в халяву.

І мала тут Качка велику мороку, не знала, з якого заходить боку.

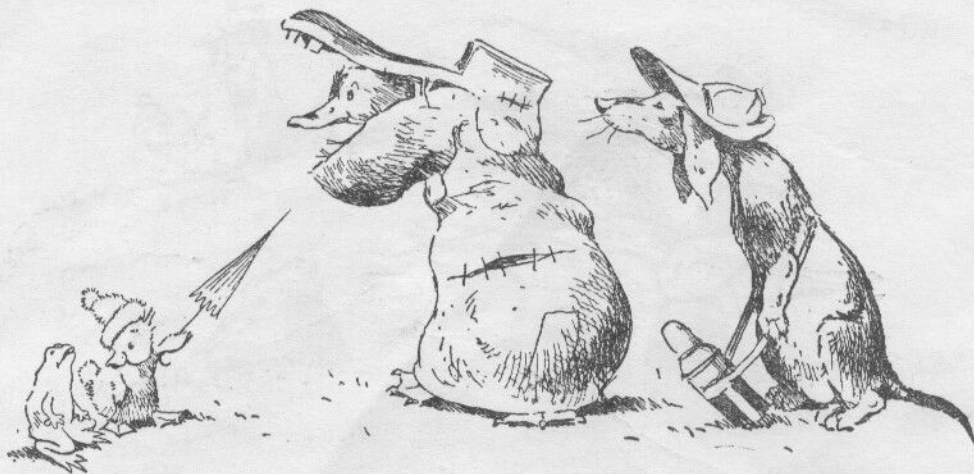

„Смачна така жабка... Ну, як її з'їсти?“

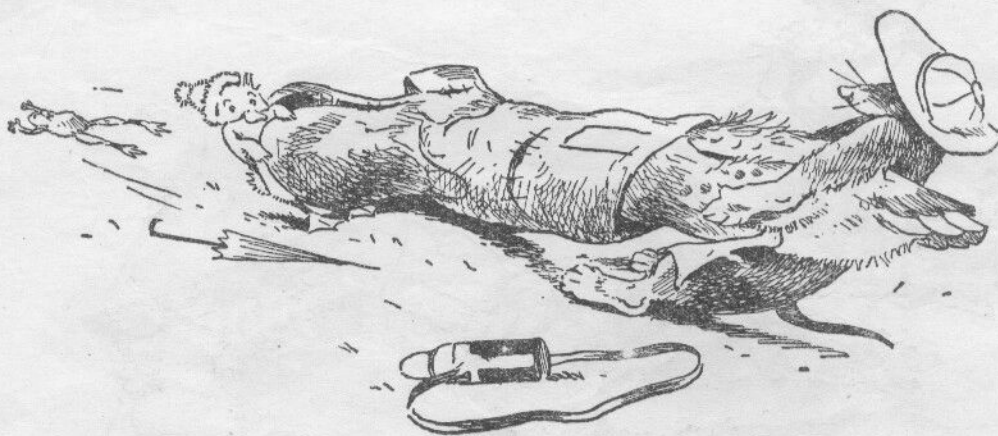
І Качка рішила у чобіт залізти.

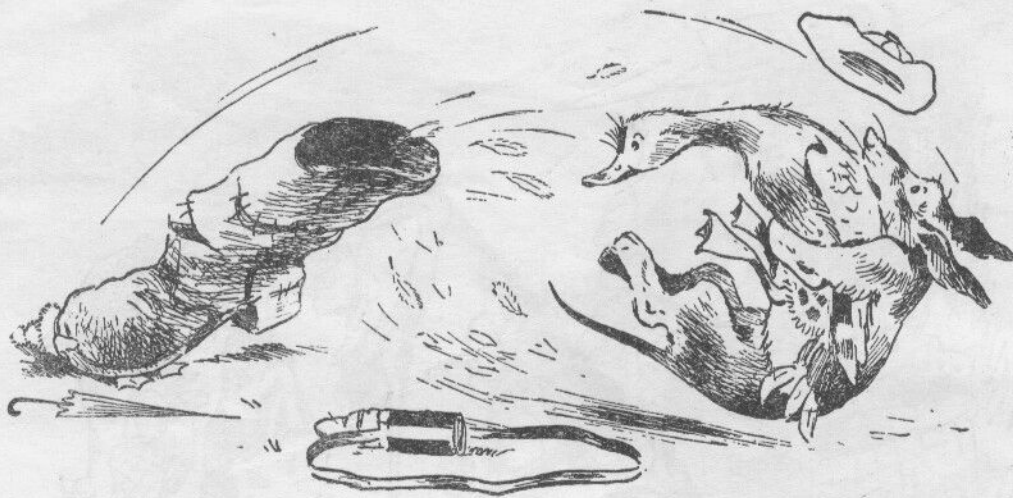

Але тут ще більший спіткав її клопіт, коли вона здуру залізла у чобіт. Неначе в мішку опинилася Качка. От бачте, до чого доводить гарячка! Побачила Качка Пушка біля себе:

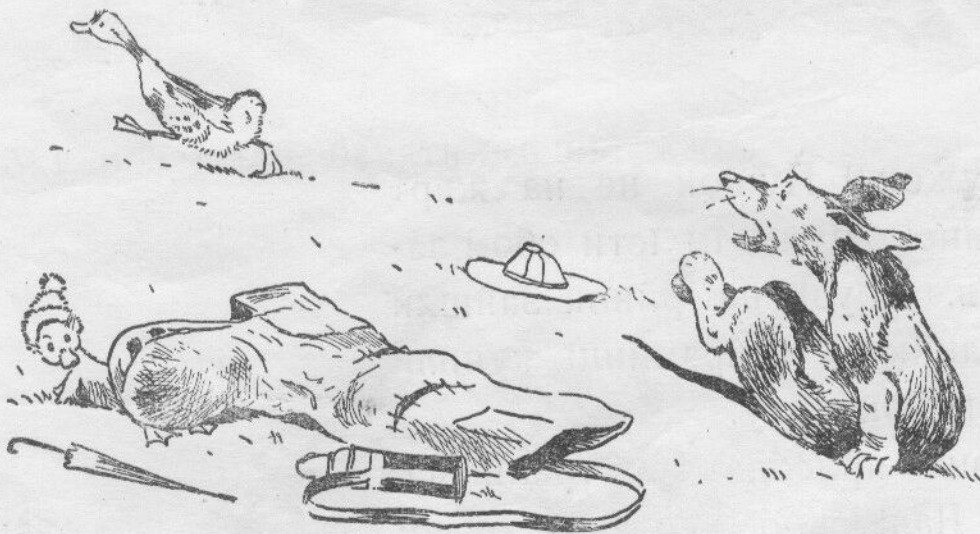
„Я маю прохання, синочку, до тебе. Рятуй мене, любий, ти ж нашого роду. Не можу в халяві я лізти у воду...“

Пушок її втішив: „Не бійтеся, тітко. З Дружком ми вас витягнем з чобота швидко“. Не любить Пушок говорити багато. Подав він команду: „Тягни її, брате!“ Дружно взялись побратими до справи і витягли Качку з тісної халяви.

Дружок так упав, що в очах потемніло. Чоботом лапки Пушку придавило.

Схопилась на ноги врятована Качка і не сказала спасибі гордячка.

Яка ж бо це, дітки, невдячність велика!
Ви не робіть так, як Качка ця дика!

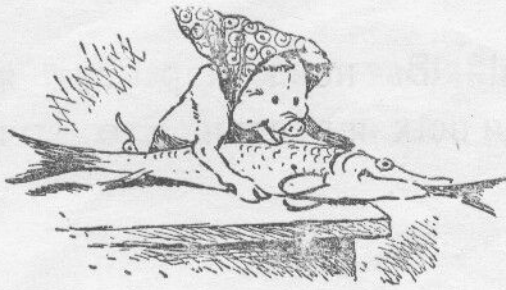

Дружок і Пушок не на жарт потомились. Дуже їм їсти обом захотілось. Друзі на ринок зайшли на хвилинку. В крамниці купили свіженьку рибинку.

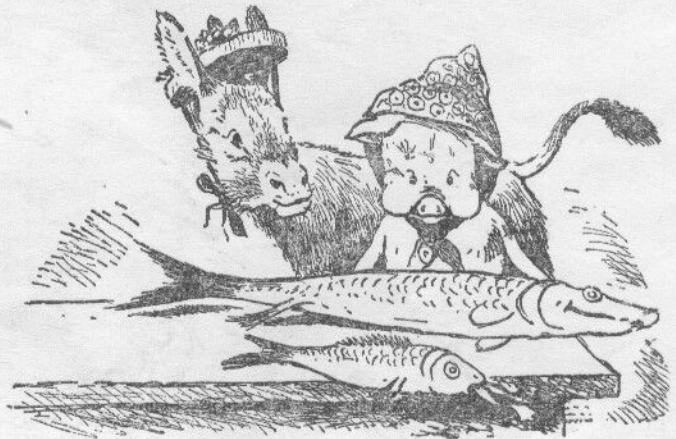
Дивна пригода тут трапилась знову. Далі про неї вести будем мову. Друзі на ринку побачили Свинку. Шуку та Свинка купила на ринку.

Щуку зубасту розрізала Свинка,

глядь — а у череві в неї ри-
бинка! Ну й ненажерлива
щука-нахаба!

Рибку розрізали, бачать — в ній жаба.

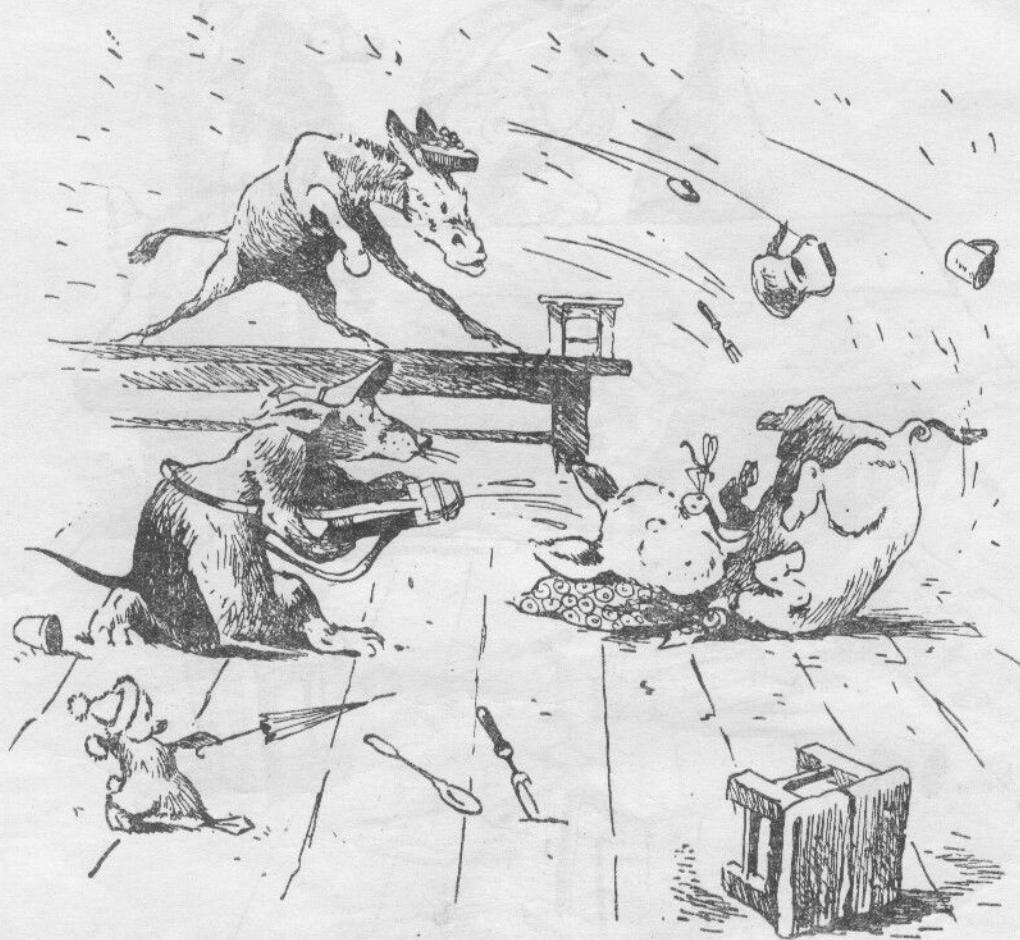

Квакнула жаба: „А я із болота!“ В неї комар тут як вилетить з рота. Як загуде: „Буду всіх я кусати, хто хоче жити — тікайте з кімнати!“

Все затріщало, усе задвигтіло.

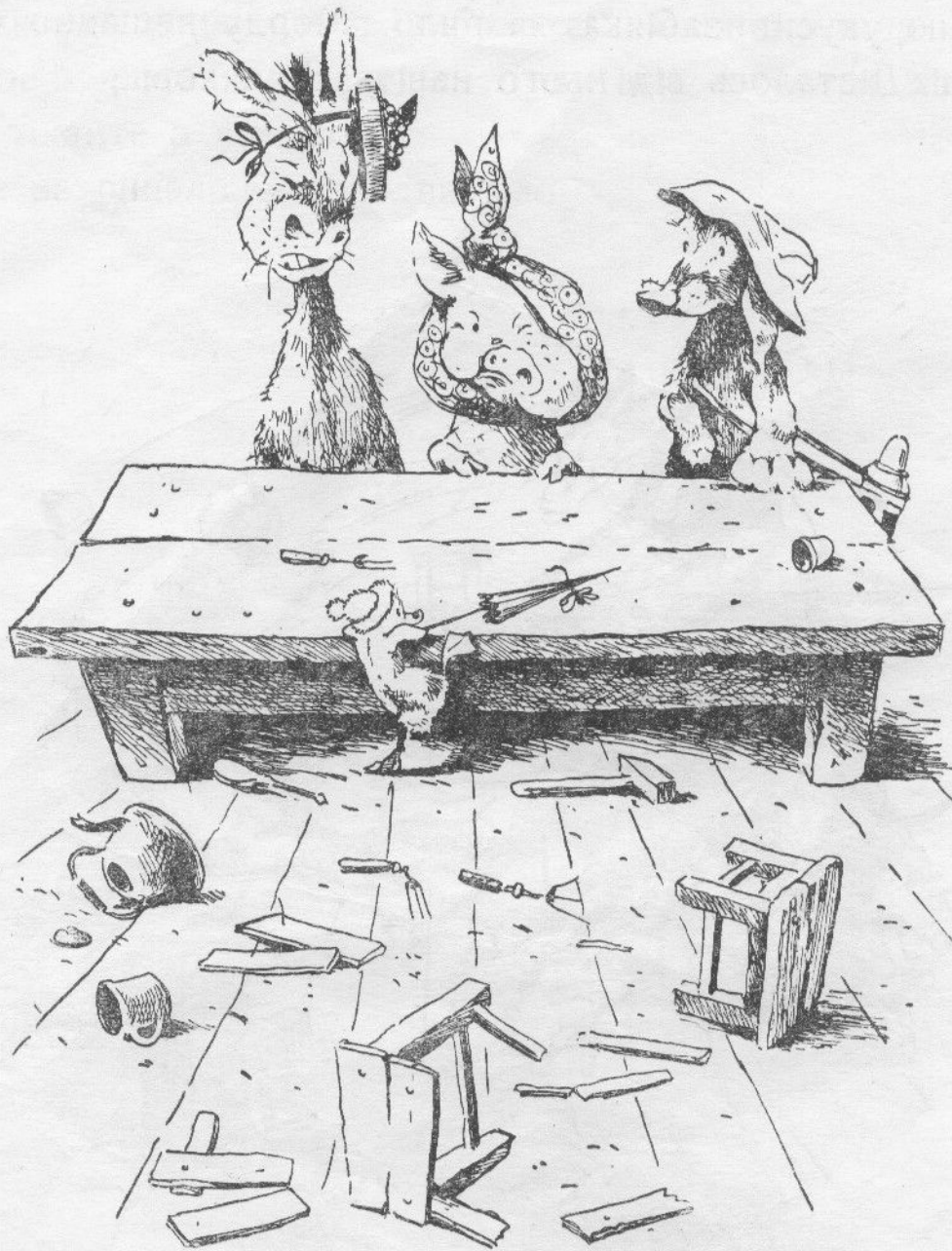

Свиню укусив забіяка за рило. Морду нещадно скував Віслиюкові. Дісталось від нього навіть Дружкові...

Тільки Пушок наш хоробро тримався. За комарем він безстрашно ганявся.

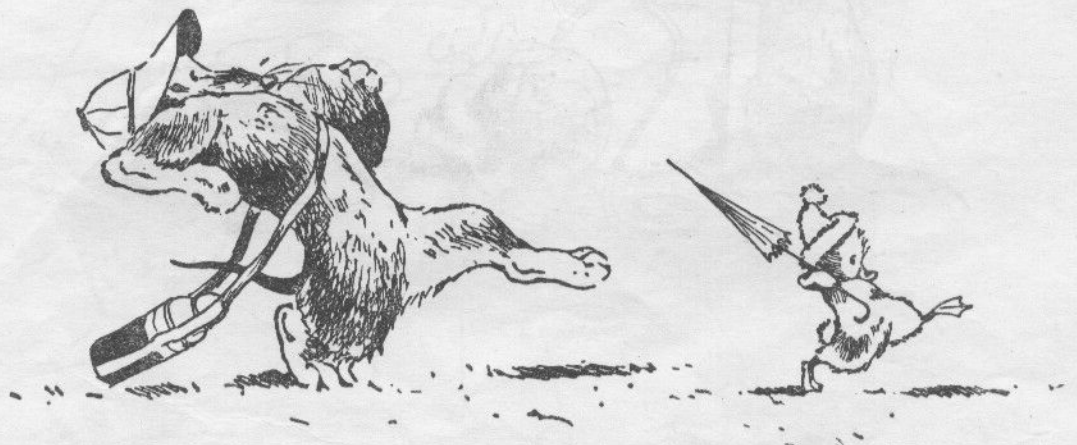
А як догнав забіяку лихого, то потрощив йому крила і ноги, ще й парасолькою трахнув по носі так, що комар той стогне ще й досі.

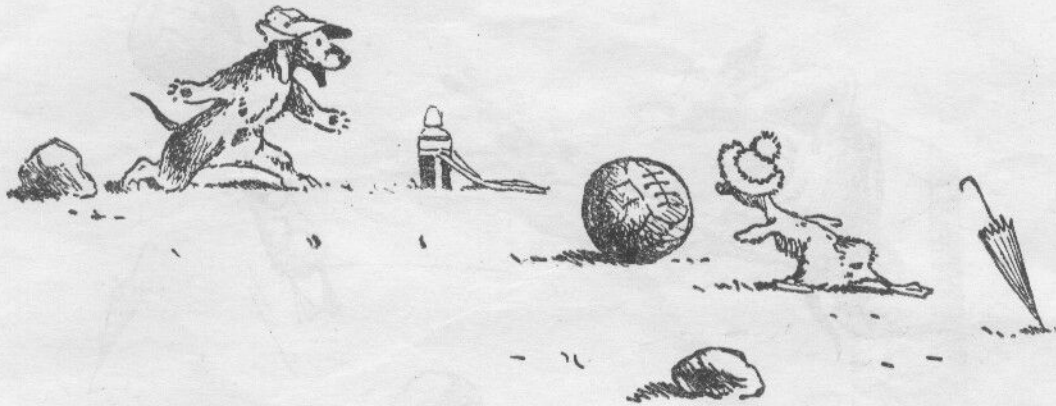

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

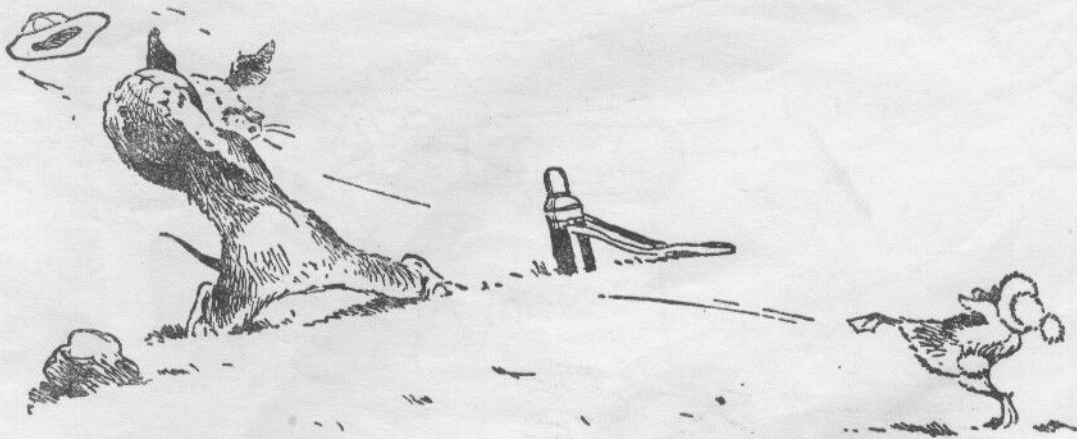
Про те, як Дружок у вікно забив „штуку“, як сильним ударом звалив Кабанюку, як лева замучили злі мавпенята, з яких ми не радимо прикладу брати.

Після такого запеклого бою наші герої, горді собою, щоб
іще більше сили набратись, вийшли на поле футбольне
змагатись.

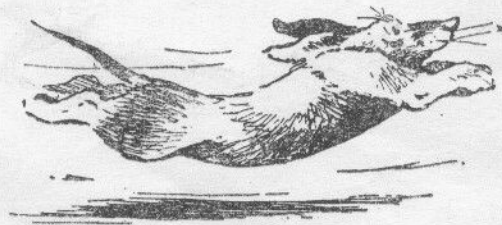

Зветься героєм Пушок наш не даром — славиться він ще
й гарматним ударом!

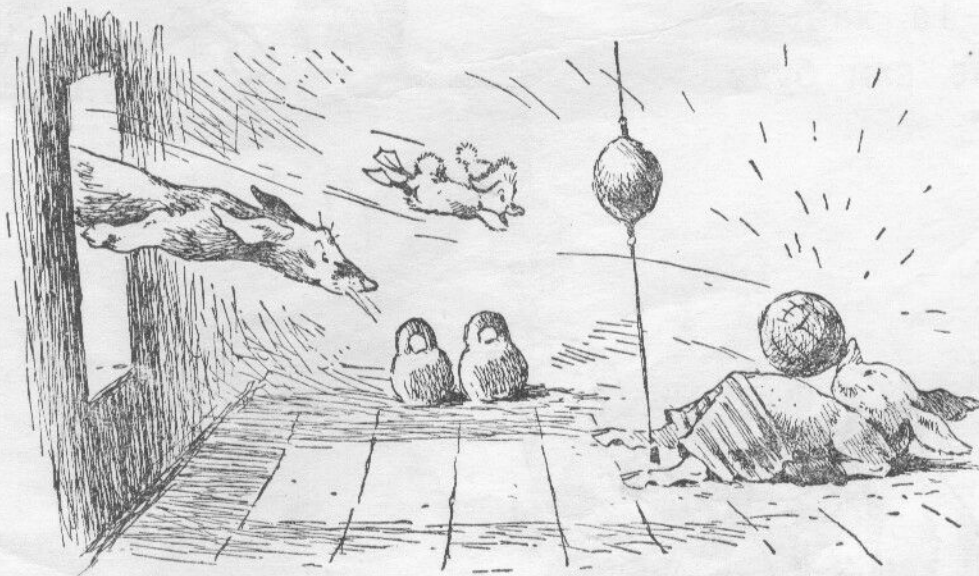
Потім Дружок почав бити в ворота. Сильно він б'є, та нечиста робота.

В азарті спортивнім він так розпалився, що м'яч від

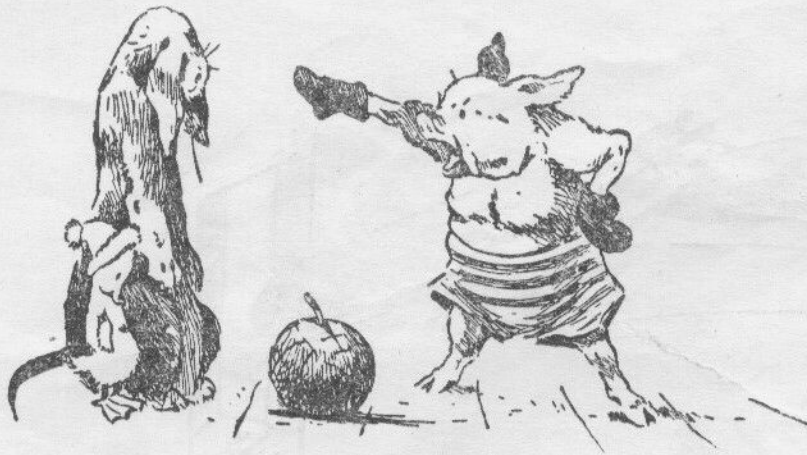

удару в вікні опинився. Забита була, так би мовити, „штука“ в кімнату, де жив сам боксер Кабанюка.

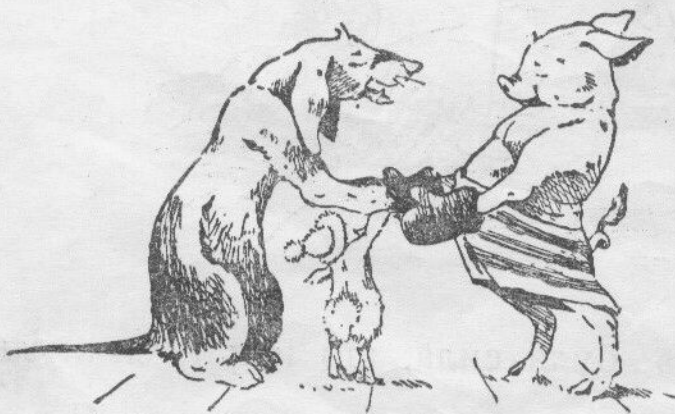
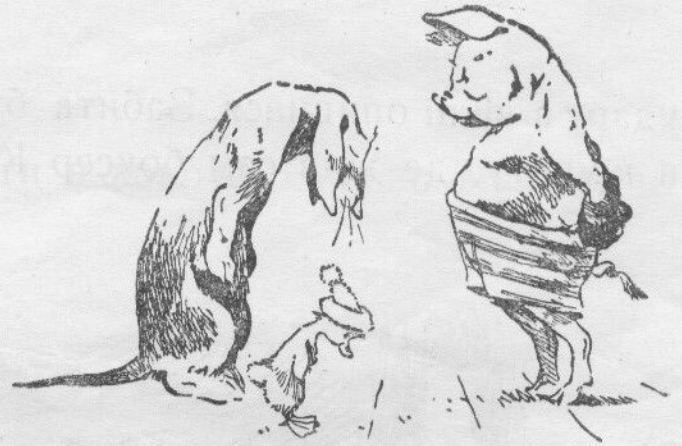
В Дружковім ударі така була сила, що іскри сипнули з боксерського рила.

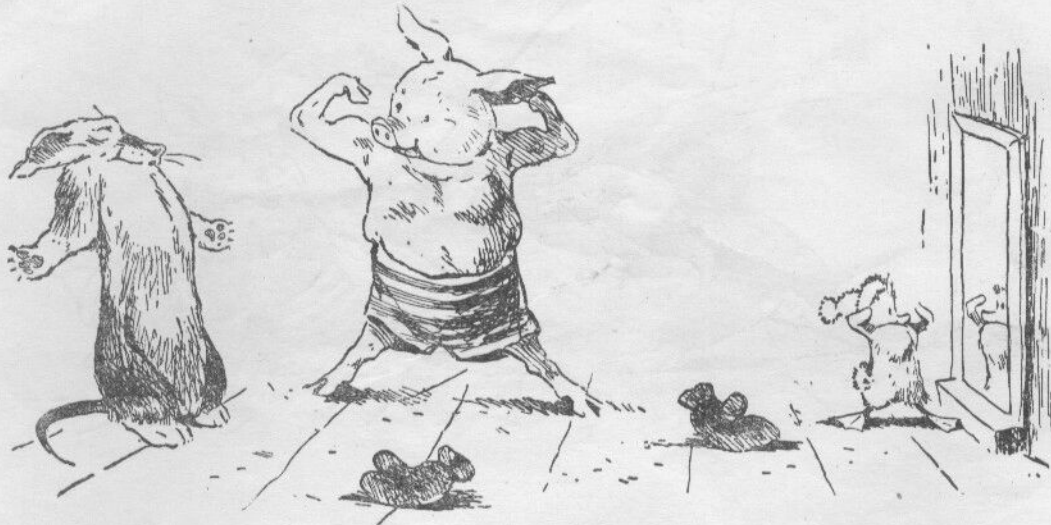

Гукнув Кабанюка:
„Такий здоровило!
Ти зовсім розкваси-
ти міг мені рило!“

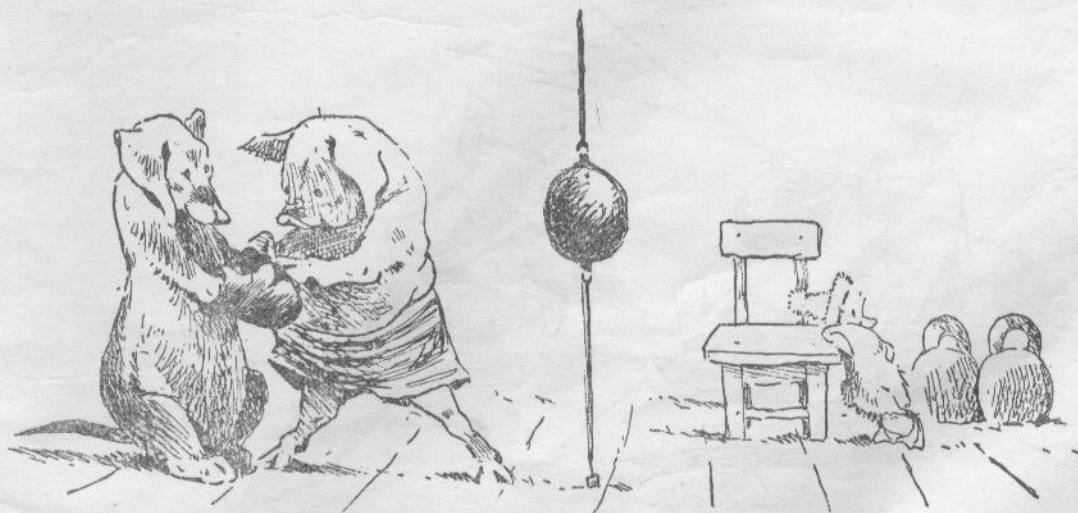
„Гаразд, я про-
щаю, — сказав Каба-
нюка. — Та хай на
майбутнє вам буде
наука...“

„Давайте дружити.
Не будем свариться.
Удари по рилу — для
мене дрібниця“.

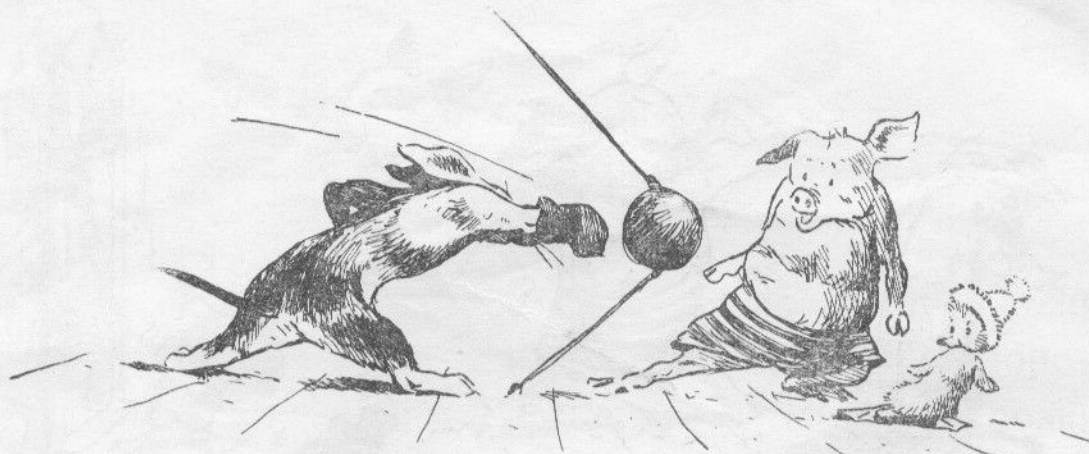

„От я коли б'ю, то ніколи не мажу. Зайнятися боксом я щиро вам раджу...“

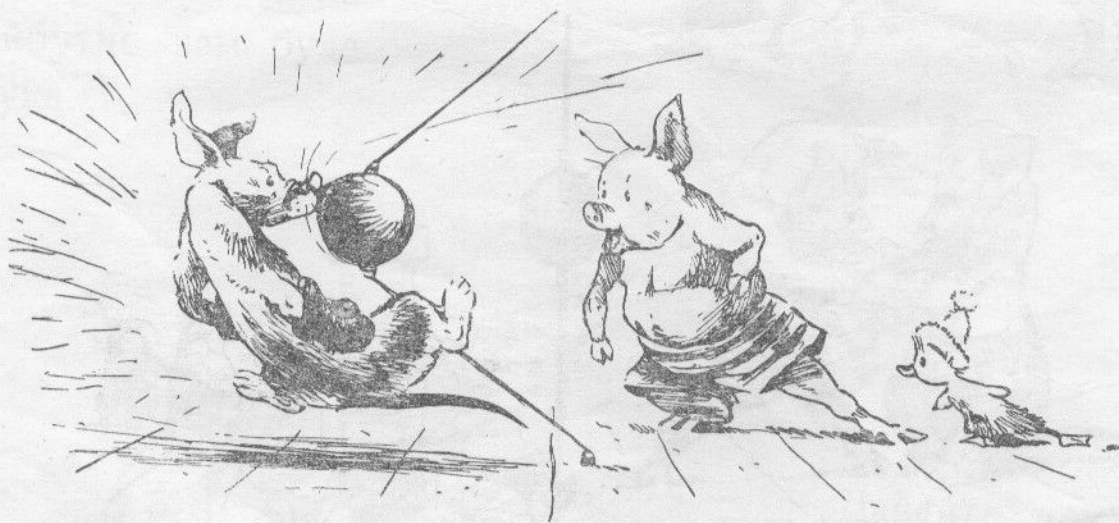

„Учися в удар укладати всю душу. Бери рукавиці, лупи оцю грушу“.

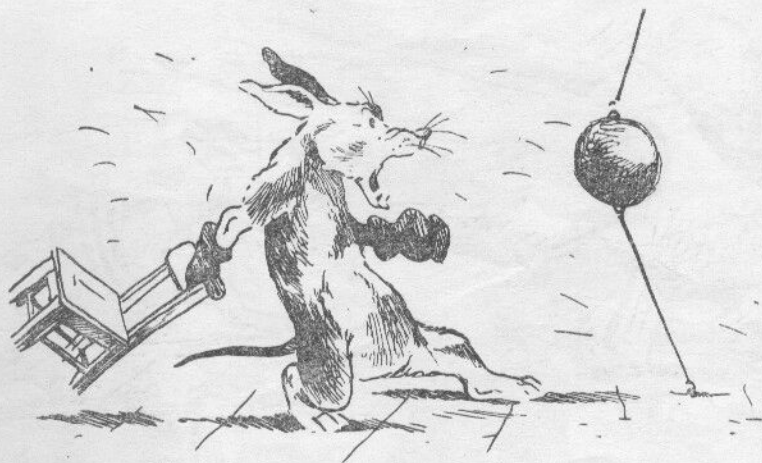

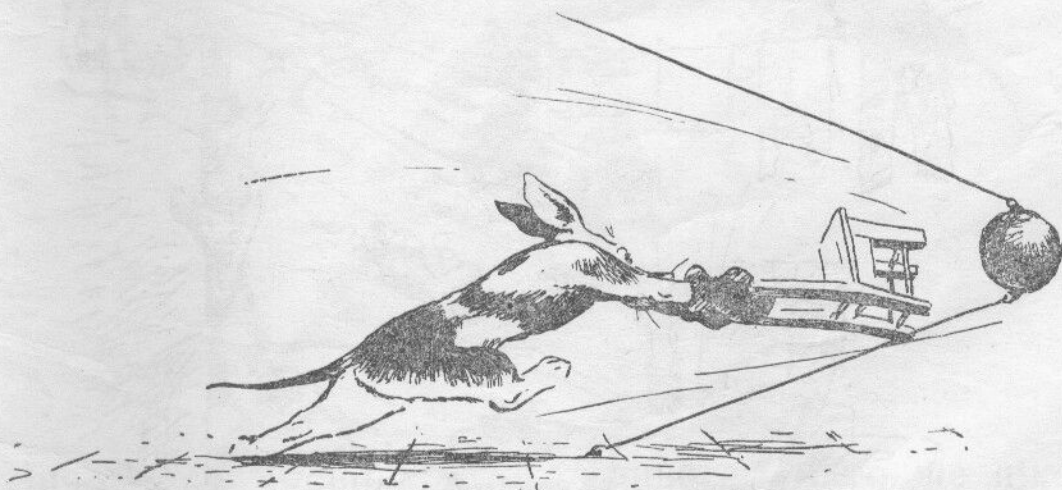
Дружок замахнувся і в грушу так бахнув, що сам Кабанюка від подиву ахнув.

А потім назад як відкинуло грушу, то ледве з „боксера“ не вибило душу.

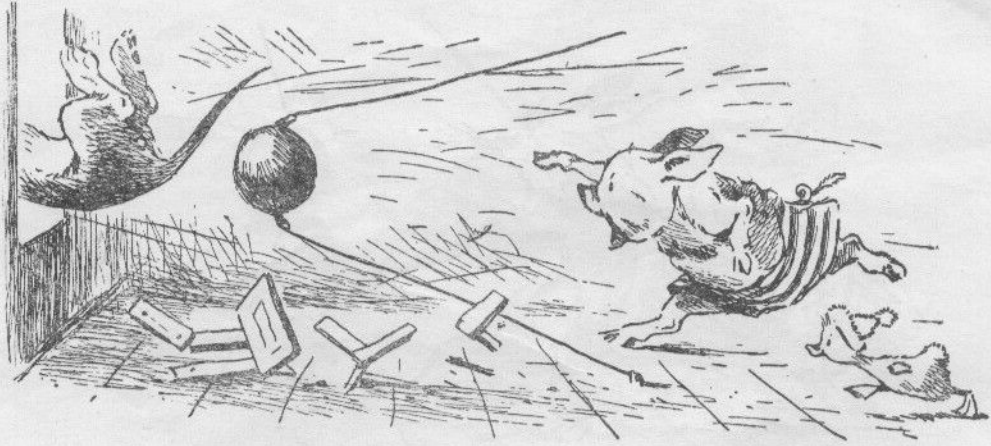

Дружок розізлився, стільця як ухопить

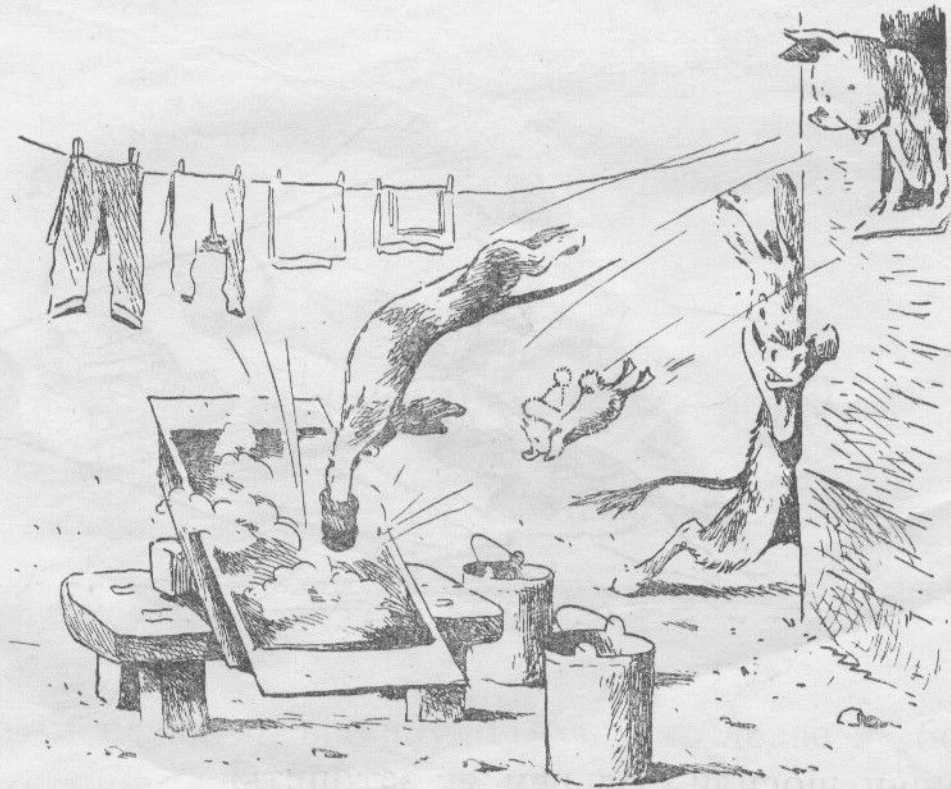

та в грушу щосили стільцем як затопить!

Ударила груша, неначе з гармати! Дружок, як стріла, полетів із кімнати. Не встиг він ні гавкнута, ні рота розкрити — за мить опинився у пральнім кориті.

Знялась на подвір'ї велика тривога. Ніхто ще ніколи не бачив такого: сидить у кориті якийсь чупирадло, а в нього на спині старе простирадло.

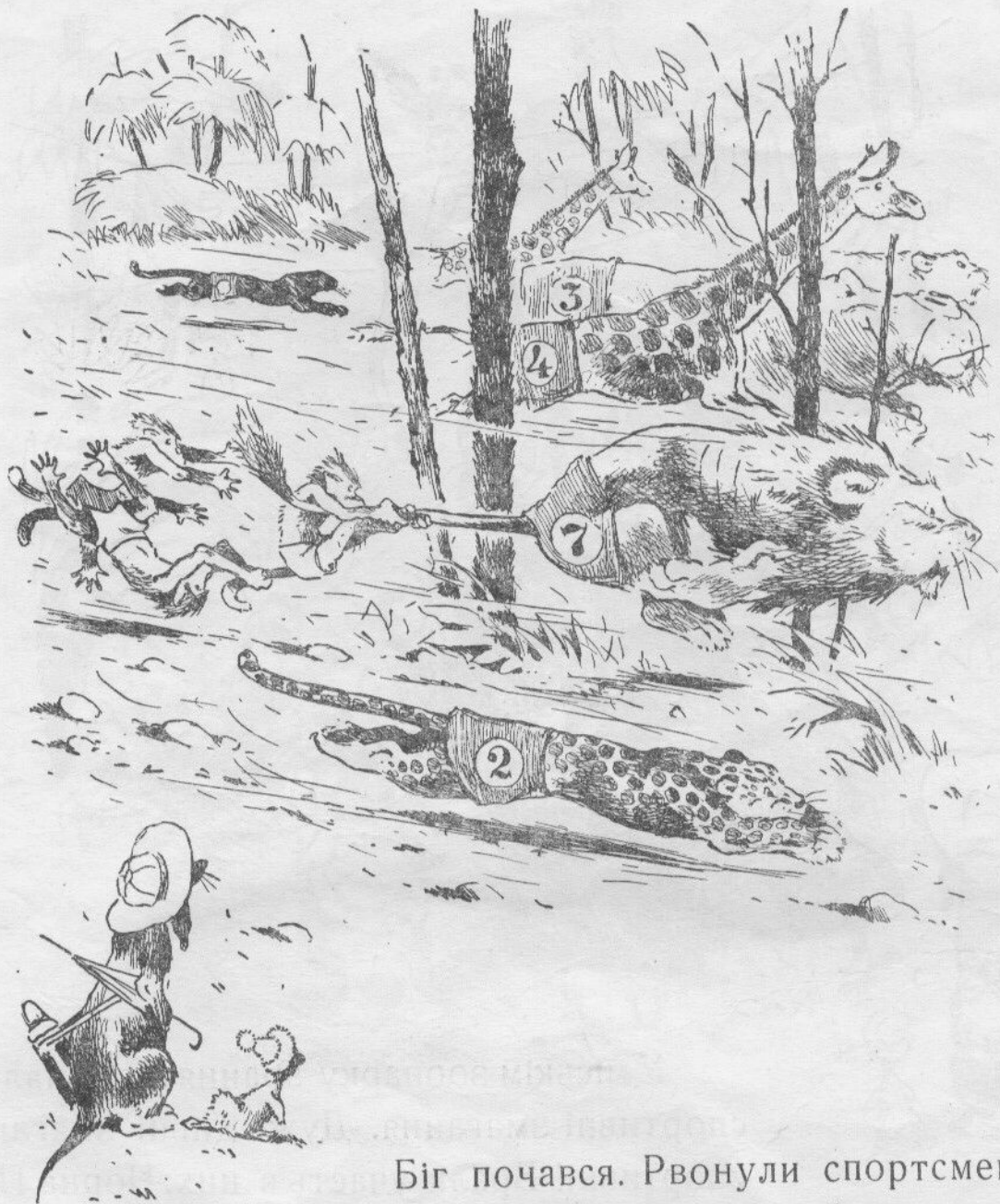
Отака-то в Дружка і Пушка вийшла з боксом пригода важка. Що ж поробиш... Займатися спортом — це не те вам, що чай пити з тортом.

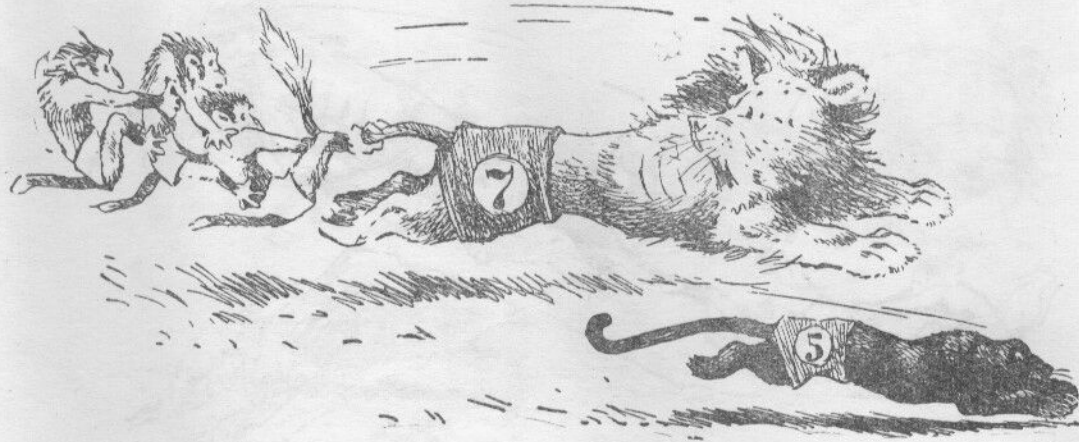
У міськім зоопарку зрання починались спортивні змагання. Дуже дивні змагання спортивні! Брала участь в них: Чорна Пантера, Лев, Леопард, Бегемот-Ненажера та, крім того, Жирафа цибата і хитрючі меткі мавпенята. Бігуни, один одного варті, вже чекали сигналу на старті, всі були у великій напрузі...

В зоопарк той зайшли наші друзі.

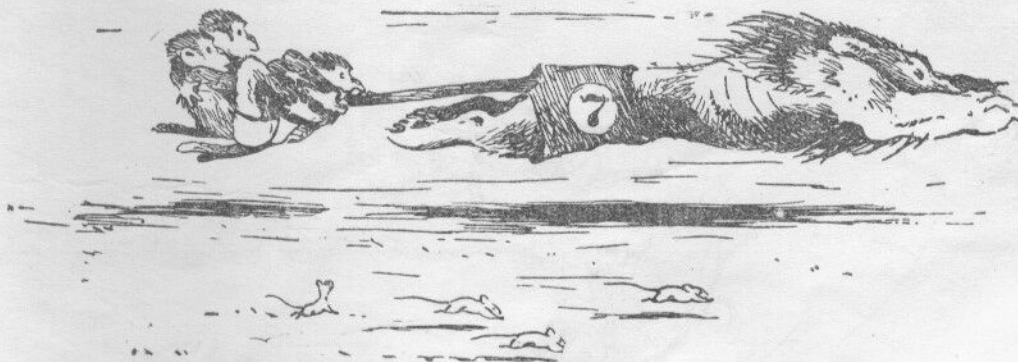

Біг почався. Рвонули спортсмени, аж посипалось листя зелене. А хитрючі малі мавпенята тут задумали всіх обігнати. Повертілись вони, покрутілись і за Лев'ячий хвіст учепились, щоб не тратити сили багато й чемпіонами з бігу стати.

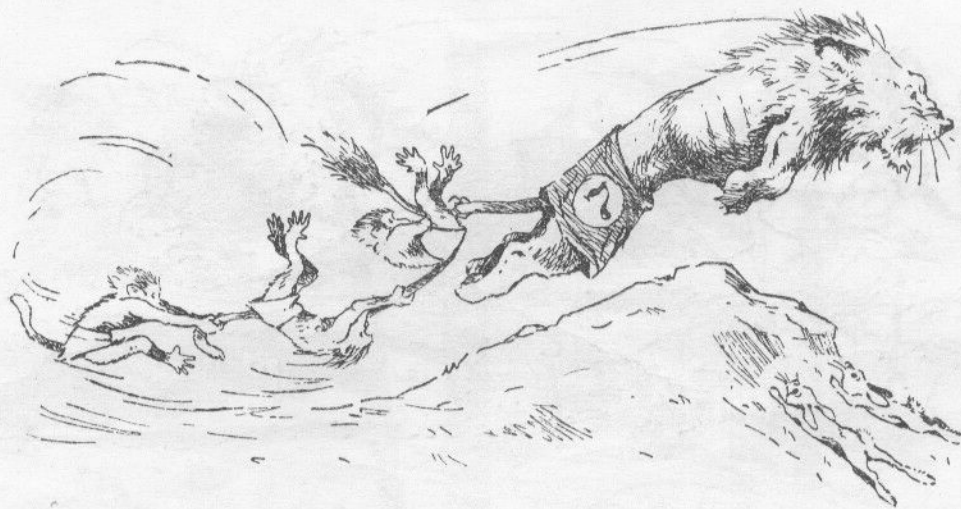

Лев побачив їх, рикнув грізно, та спинятись було вже пізно, бо праворуч, легка й моторна, швидко мчалась Пантера Чорна.

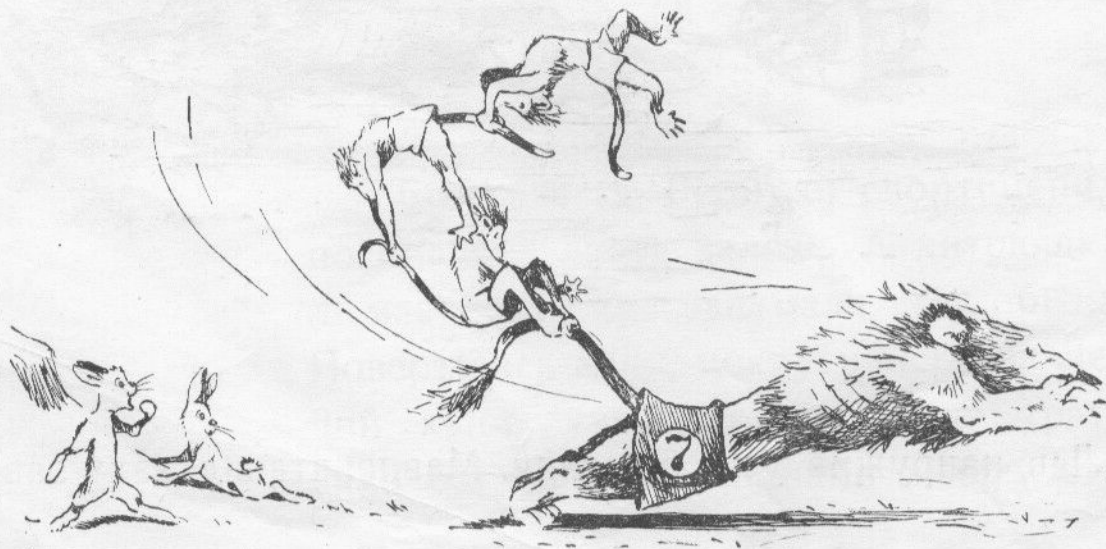

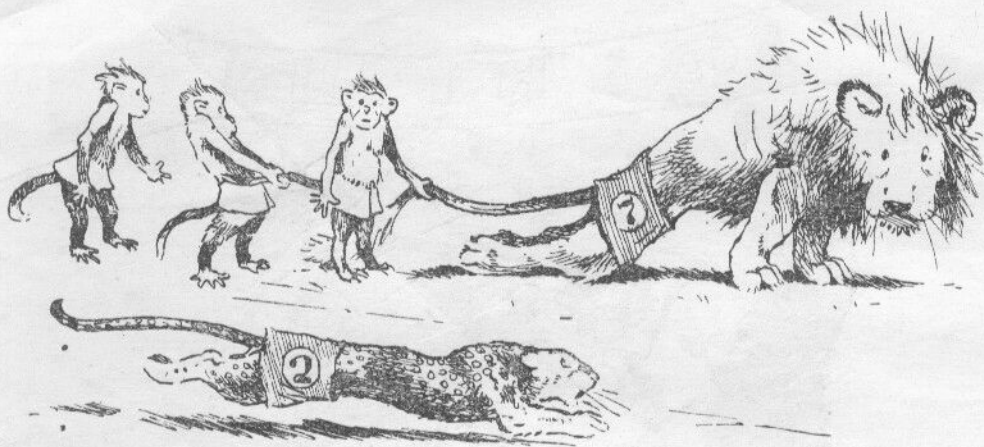
Лев напружив усі свої сили. Мавпенята від жаху завили.

По долині і над горою Лев могутній летить стрілою, а за Левом летять мавпенята, учепившись брат за брата.

Заболіли у Лева ноги, змокли грива і спина в нього.
Міг би Лев всіх-усіх перегнати — не дали мавпенята кляті...

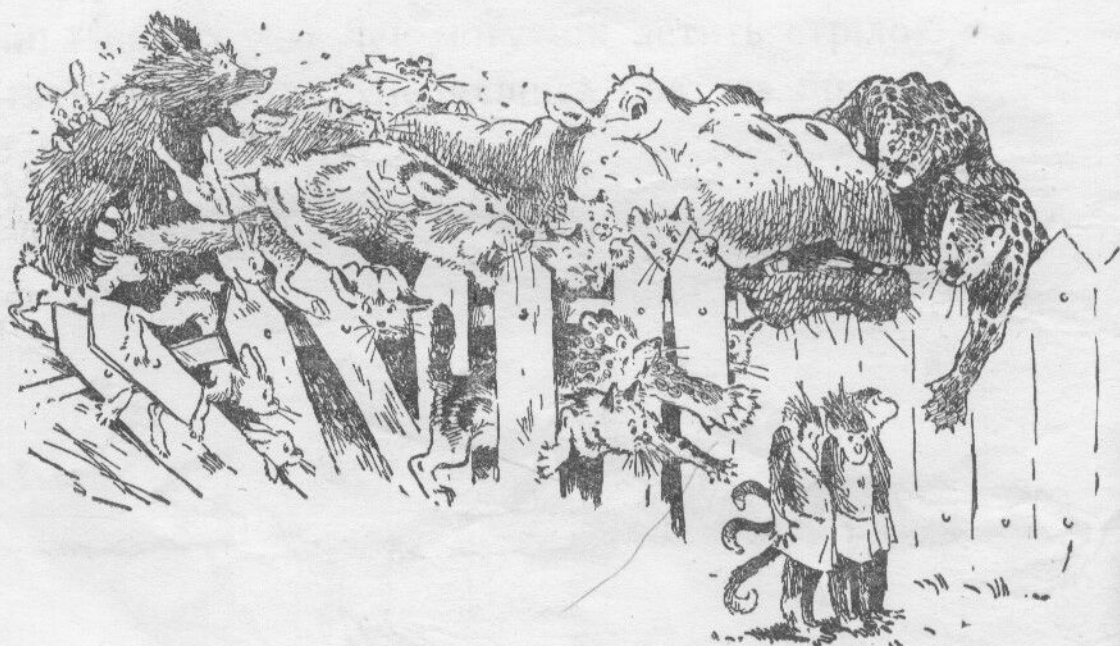

Мавпенята, хвости задерши, закричали: „Ми будем перші!“

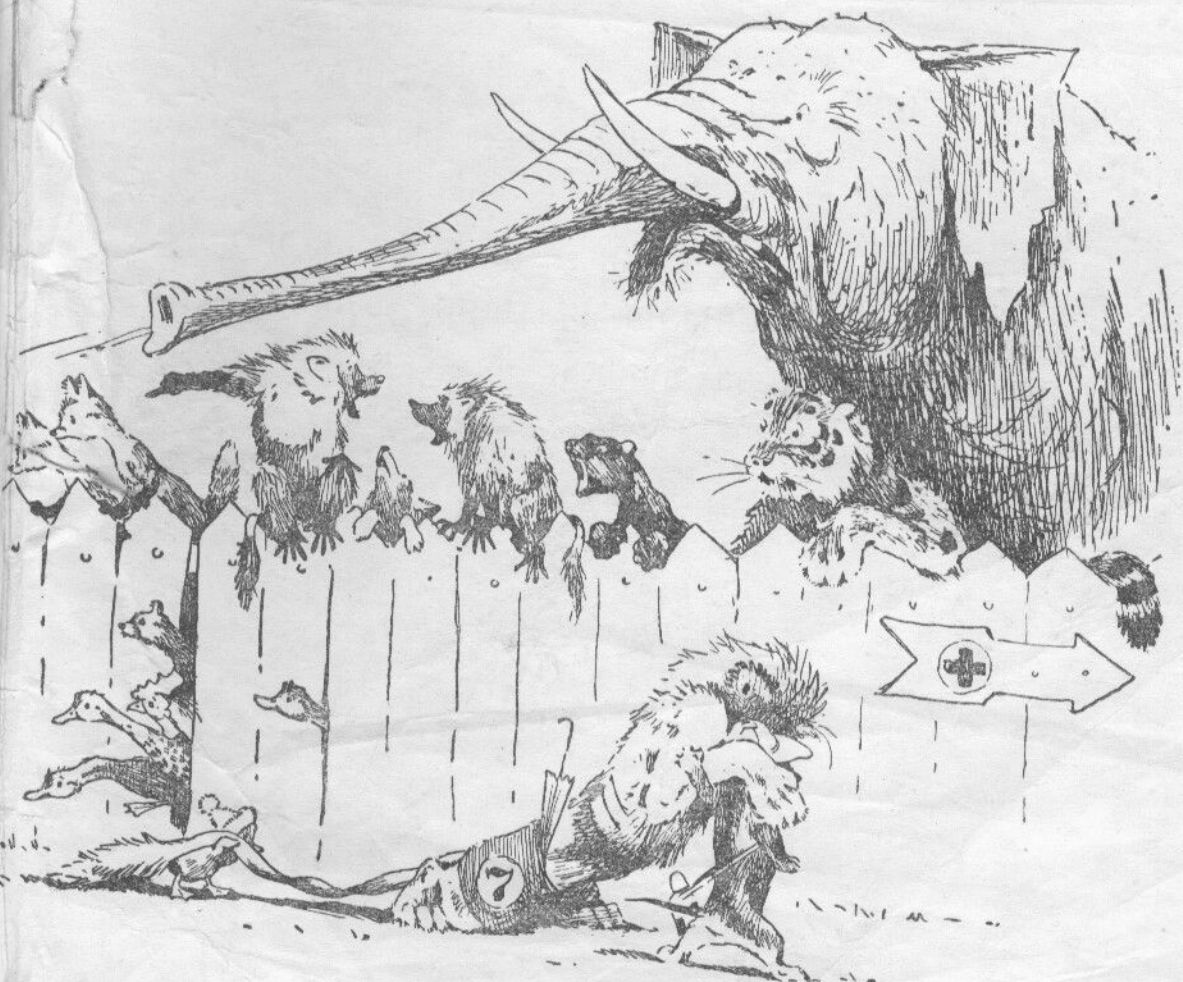
От і лінія фінішу взята. Ну ж і хитра команда хвостата!

Дивувалися звірі й звірята: як могли вони всіх обігнати, як обставили всіх ці тваринки у запеклім, важкім поединку?

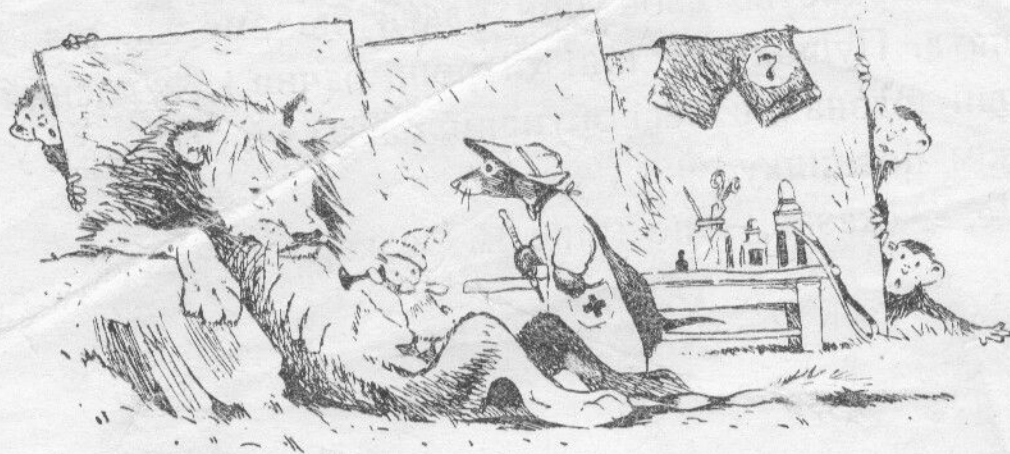
Та шахрайство своє приховати не змогли від Дружка мавпенята. Пушок теж їхні хитрощі бачив і, як чесний спортсмен, він відзначив неспортивну мавп'ят поведінку у почеснім таким поєдинку.

„Це, — сказав, — не мине їм безкарно!“

Повели друзі Лева в лікарню.

Доглядали його, лікували. Легше хворому Левові стало.
Мавпенята ж від Лева ховались. За обман їм від звіра
дісталось.

А Дружок і Пушок—побратими чудесні, що в усьому
завжди були вірні і чесні, що в годину важку дали Леву
ліки, стали друзями Лева навіки.

